

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

42. ČÍSLO / XVIII. ROČNÍK

10 Kč • 0,40 €

24. ŘÍJNA 2010

Z obsahu:

Svatá Gertruda Veliká

Katecheze Benedikta XVI.
při generální audienci
6. října 2010
- strana 2 -

Ve stínu Kříže

P. Antonín Gots
v neúnavném nasazení
pro vyhoštěné
- strana 4 -

Šance v chaosu hodnot

Peter Egger
- strana 6 -

Místo náboženství v politickém životě

Z projevu Benedikta XVI.
v britském parlamentu
- strana 7 -

Život lásky v duši

Conchita de Armida
- strana 9 -

Svatý růženec a světci (3)

Stefano M. Manelli
- strana 11 -

Oslava třetího výročí motu proprio

Summorum pontificum
- strana 15 -

Panna Maria Růžencová s tajemstvími růžence (kolem roku 1576, autor neznámý)

Svatá Gertruda Veliká

Drazí bratři a setry, svatá Gertruda Veliká, o které bych chtěl dnes promluvit, nás také tento týden zavádí do kláštera v Helftě, kde se zrodila některá velká díla ženské latinsko-německé náboženské literatury. K tomuto světu patří Gertruda, jedna ze slavných mystiček, jediná německá žena, která má přívlastek Veliká pro svůj formát kulturní a evangelijní: svým životem a svým myšlením podnitila jedinečným způsobem křesťanský duchovní život. Je to výjimečná žena obdařená zvláštními dary přirozenými i mimořádnými dary milosti, velice hlubokou

pokorou, planoucí horlivostí pro spásu bližního, intimním spojením s Bohem v kontemplaci a připraveností vyjít na pomoc potřebným.

V Helftě se konfrontuje, tak říkajíc, systematicky se svou učitelkou Matyldou z Hackebornu, o které jsem hovořil minulou středu; přišla do styku s Matyldou z Magdeburku, jinou středověkou mystičkou; vyrůstá pod sladkou a náročnou mateřskou péčí abatyše Gertrudy. Od těchto tří spolusester čerpá poklady zkušenosti a moudrosti; zpracovává je ve vlastní syntéze a prochází svou řeholní cestou v bezmeznou důvěru v Pána. Za-

kouší bohatství spirituality nejen svého mnišského života, ale také a především světa biblického, liturgického, patristického a benediktinského s nádechem silně osobitým a s velkou komunikativní účinností.

Nezvyklé mládí

Narodila se 6. ledna 1256 na svátek Zjevení Páně, ale o jejích rodičích ani o místu narození nemáme zpráv. Gertruda píše, že sám Pán zjevil význam tohoto prvního vykořenění: „Zvolil jsem si ji za svůj příbytek, protože mám zalíbení v tom, že vše, co je v ní pomilováníhodné, je moje dílo. (...) Právě z toho dů-

vodu jsem ji vzdálil ode všech jejích příbuzných, aby nikoho nemilovala jen kvůli pokrevnímu vztahu a abych já byl jediným motivem a citem, který ji vede“ (*Le Rivelazioni*, I, 16, Siena 1994, str. 76–77).

Ve věku pěti let vstupuje r. 1261 do kláštera, jak bylo v té době často zvykem, k formaci a studiu. Stráví zde celý svůj život, v němž sama vyznačila nejvýznamnější etapy. V pamětech vzpomíná, že Pán ji předešel s velkorysou trpělivostí a nekonečným milosrdenstvím tím, že zapomněl na léta dětství, dospívání a mládí, která strávila, jak píše – „v takové zaslepenosti myslí, že bych byla schopna (...) myslet, mluvit a jednat bez jakýchkoliv výčitek, co se mi zlíbilo a kde jen bych mohla, kdybys mě nebyl uchránil ať už vrozenou hrůzou před zlem, nebo přirozeným sklonem k dobru, či vnější bdělostí druhých. Chovala jsem se jako pohanka (...), a to i přesto, že jsi chtěl, abych od dětství, tj. od pěti let bydlela v požehnané řeholní svatyni a byla vychovávána mezi tvými nejzbožnějšími přáteli“ (*tamt.*, II, 23, str. 140).

Gertruda je mimořádná studentka, učí se všemu, čemu se dá naučit z *věd trivía* a *quadrivía* ve vzdělávacím systému té doby; je věděním nadšena a vrhá se do světského studia s takovým zápalem a houževnatostí, že dosahuje neočekávaných výsledků. Jestliže nevíme nic o jejím původu, vypráví nám mnoho o svých mladistvých vášních: uchvacuje ji literatura, hudba a zpěv, umění miniatur; má silnou povahu, rozhodnou, bezprostřední, impulzivní; často říká, že je nedbalá, a uznává své nedostatky, žádá za ně pokorně o odpuštění. S pokorou žádá o radu a o modlitby za obrácení. Má určité charakterové rysy a chyby, které ji provázejí až do konce, do té míry, že některé osoby si kladou otázku, jak si ji mohl Pán tak oblíbit.

Pokračování na str. 12

Když Benedikt XVI. na začátku svého pontifikátu uzavřel seriál katechezí Jana Pavla II. o žalmech denní modlitby církve, zahájil svou vlastní řadu, která má originální koncepci. Představuje nám průřez dějinami církve tím způsobem, že nás postupně seznamuje s jejími nejvýznamnějšími postavami, svatými apoštoly počínaje. Od té doby jsme už s ním došli do 14. století a poznali jsme mnoho velkých osobností z řad církevních Otců, světců, mniichů a teologů, kteří významným způsobem ovlivnili vývoj církve. Svatý otec o nich nehovoří jako o dávné historii církve, ale důsledně poukazuje na ony nepomíjející a aktuální hodnoty, které představují v její budouvě nenahraditelné, rozhodující a stále aktuální kvádry.

Na pořad střeďečních katechezí Benedikta XVI. se nyní dostaly pro někoho překvapující osobnosti. Po dlouhé řadě významných světců a teologů představuje nám náš nejvyšší učitel postavy středověkých svatých žen, které spojuje jeden společný rys, a to je mystika.

Když jsme v 37. čísle Světla upozornili na podezřelou anonymní výzvu k modlitbě, která měla údajně vytvořit „světelnou vlnu a zdroj pozitivní energie“, někteří čtenáři se tím cítili do-

tčeni, jako bychom kladli překážky zbožné a cenné iniciativě. Je to proto, že nejsou informováni o falešné novodobé „mystice“, o scestném, a přitom pro mnohé dnešní lidi lákavém spirituálním hnutí „náboženství nového věku“, které nás chce různým způsobem přivádět nikoliv do styku s Bohem, ale s nadzemskými i kosmickými silami, bytostmi a přírodou.

Katecheze Benedikta XVI. můžeme tím více uvítat, protože nám představují pravou mystiku, která nás nenavádí k tomu, jak si podmanit nějaké nadlidské síly, ale v níž je iniciátorem sám Bůh a sklání se k člověku v bezprostředním osobním styku, který je provázen hlubokou a straující láskou. Naši čtenáři měli možnost seznamovat se už několik měsíců s plody opravdové

mystiky. Po četbě z díla jedné z největších mystiček minulého století, mexické služebnice Boží Conchity Armidy, jsme se 19krát setkali s její italskou takřka současnicí sestrou Consolatou Betrone. Mystika lásky není záležitostí jen středověku, ale má v církvi trvalé místo. Je pro ni příznačné, že je nerozlučně spojena s mystikou utrpení. U řady mystiček nové doby byla vnějším znamením tohoto utrpení také stigmata spojená s opakovaným prožíváním Ježíšova umučení.

V mystických sděleních Conchitě Armidě nám sám Ježíš vysvětluje, proč tomu tak je: „Jsem Bůh-Člověk a samozřejmě nyní nemám fyzické bolesti, moje božské bytí nemůže zakoušet utrpení. Avšak moje Srdce může zakoušet mystická utrpení. Jedná se o zármutek, který zakouším, když vidím, jak je Otec uražen, jak je uráženo Božství v Něm, v Duchu Svatém i ve Mně. Tak je tomu, když vidím, jak se šlape po mém zákoně, po mé Církvi, a to dokonce těmi, kteří patří k ní a kteří tak činí svým hanebným jednáním. Abych kompenzoval nedostatek lásky, vybírám si

Pokračování na str. 13

Editorial

Dva lidé v chrámě

Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle

Kdo se povyšuje, bude ponížen.

Vrať se opět do Mistrovy školy. Dnes bude řeč o bludných cestách duchovního života. V tichu a usebranosti si přečti krátké, ale výmluvné podobenství, které nastavuje zrcadlo všem, kteří uvázli v bludném kruhu vlastního já.

Postavy Ježíšova vyprávění ztělesňují dva protichůdné postoje. Jejich volba nebyla náhodná. První z nich, farizeus, buduje své postavení na klamném lidském zdání. Vybral si okázalý způsob života, který ho má dostatečně odlišit od ostatních lidí. Hybnou silou i cílem jeho úsilí je pocit sebeuspokojení, že nemá kolem sebe daleko široko nikoho, kdo by se mu vyrovnal.

Přišel do chrámu nikoliv proto, aby prosil Boha, ale aby se obdivoval sám sobě: nejen že nezabředl do hříchů, kterých se jiní dokonce veřejně dopouštějí, ale ještě si sám uložil takové praktiky, které jdou za rámec uložených povinností. Že se s takovým veřejným hříšníkem potkal právě v chrámě, mu dokonce lichotí, neboť právě na jeho pozadí si lépe uvědomuje svou výjimečnost. Ukazuje-li na takové hříšníky prstem, pak myslí na to, aby si lidé spíše všimli jeho domnělých ctností. Našel si způsob, jak ze služby Bohu udělat cestu k vlastním poctám a slávě. Jeho modlitba plně odpovídá jeho sebestřednému postoji: neoslavuje v ní Boha, ale sám sebe. Jeho děkování je vlastně urážkou Boha, neboť tím projevuje pyšné sebeuspokojení, opřené navíc o pohrdání bližním. Zakládá si na své bezhříšnosti, ale právě tím se těžce proviňuje proti Bohu i proti bližním hříchem pýchy, který se Bohu protiví ze všech nejvíce.

Obrať svou pozornost ke druhé postavě, která je protikladem domyšlivého farizeje. Je to celník, všeobecně pokládán za veřejného hříšníka. Má na svědomí nespravedlivé vydírání, úplatky, bezcitnost i lakotu. Zatímco farizej předstoupil před Boha, aby se holedbal svými přednostmi, celníka přivedla do chrámu potřeba upřímného doznání vlastní hříšnosti. Zůstává u dveří, neodvažuje se postoupit dále, ba ani pozvednout své oči. Jeho modlitba je krátká, ale výstižná: *Bože, smiluj se nade mnou, neboť jsem hříšník!* Nepotřebuje mnoho slov, jeho modlitba je především modlitbou srdce, které přijímá a přiznává skutečnou pravdu o sobě i o Bohu: Jsem hříšný, ale Bůh mi nabízí svou slitovnost. Je to pokora, která ne-

znamená ponižování vlastní důstojnosti, nýbrž přiznání a upřímné přijetí skutečné pravdy.

Ježíš zdůrazňuje, že je to právě tento veřejný hříšník, který našel milost u Boha. Upřímné doznání vlastní hříšnosti přikrylo množství vin. *Blízko je Hospodin k těm, kdo mají zkroušené srdce.*⁽¹⁾ Není to poprvé, co Ježíš dává najevo svou dobrotivou lásku k těm, kteří se pokorně a upřímně dovolávají jeho milosrdenství. Vzpomeň si na marnotratného syna, na ztracenou ovci, ale i na hříšnici Marii. Ještě těsně před smrtí přijme Ježíš právě z těchto důvodů na milost kajícího zločince. To, co naopak dožene Božího Syna k pláči, je sebejistota a tvrdošijná zatvrzelost židovských předáků a kněží, která nakonec přivede zkázu na Ježíšovo milované město⁽²⁾. Bůh nečeká na to, až budeš moci před něho předstoupit a oznámit mu, že jsi bez hříchu. Kdyby ses o to pokoušel, nebyla by to pravda. Měj stále na paměti, že tvůj Nepřítel se umí drápkem pýchy uchytit i na tvých ctnostech a přednostech. Farizeův příklad ať je pro tebe trvalým varováním, že ani velký výčet třeba mimořádných a obdivuhodných skutků tě v Božích očích nemůže ospravedlnit, jestliže nezaujímáš pravdivý, tj. pokorný postoj k Bohu i ke svému bratru. Žádné množství ani tíže jeho hříchů nemůže být pro tebe důvodem k tomu, aby ses s ním srovnával, aby ses nad něho povyšoval, nebo dokonce jím pohrdal. *Bůh je spravedlivý a neplatí u něho stranicí.* Tak jako všechny tvé zásluhy obrací vněvč tvá pýcha, tak jeho hříchy mizí před pokorným přiznáním a prosbou o smilování. Jak bys mohl s despektem pohlížet na člověka, na kterého Bůh shlíží s plnou mírou své přízně a laskavé slitovnosti? Nebo znáš snad někoho, nad kým se nebeský Otec nechce smilovat? Místo seznamu svých zásluh a domnělých ctností představ svému Spasiteli všechny ty, na které jsi dosud shlížel z výšin své sebejistoty a samolibé domyšlivosti. Pros Pána, aby ti ukázal, jak blízcí jsou ti druzí jeho srdci, i když se nepostí jako ty, nemodlí se to, co ty se modlíš, nekonají skutky, na kterých si tolik zakládáš. Pros Ježíše, aby obrátil tvou pozornost od jejich podle tebe do očí bijících chyb a nedostatků k tvým vlastním chybám a nepřiznaným hříchům. Pros Pána, aby tě naučil poznávat, čím a jak zarmucuješ jeho Srdce, abys byl schopen *cítit soucit s chybnými a bloudícími, protože sám jsi podroben slabosti*⁽³⁾. Dokud žiješ na této zemi, máš dostatek důvodů k pokorné a osvědčené prosbě: Smiluj se nade mnou, neboť jsem člověk hříšný.

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ resp. žalm 34; ⁽²⁾ srov. Lk 19,41–44 ⁽³⁾ Žid 5,2

Liturgická čtení

1. čtení – Sir 35,15b–17.20–22a
Protože Pán je spravedlivý Bůh, nestraní nikomu. Není na straně proti chudákovi a vyslyší modlitbu utištěného. Nepohrdne sirotkovou prosbou ani vdovou, když vylévá svou stížnost. Tiseň utlačeného se skončí, křik ubohého se utiší. Modlitba chudého proniká oblaka a nezastaví se, dokud tam nedojde. Nevzdálí se, dokud Nejvyšší nezakročí, nerozsoudí spravedlivě a neobnoví právo.

2. čtení – 2 Tim 4,6–8.16–18

Milovaný! Já už mám prolít v obět svou krev, chvíle, kdy mám odejít, je tady. Dobrý boj jsem bojoval, svůj běh jsem skončil, víru jsem uchoval. Teď mě už jen čeká věnec spravedlnosti, který mi v onen den předá Pán, spravedlivý soudce. A nejen mně; stejně tak i všem, kdo s láskou čekají na jeho příchod. Při mé první obhajobě nikdo se mě nezastal, všichni mě opustili. Kéž je jim to odpuštěno! Avšak Pán stál při mně a dal mi sílu, abych plně hlásal evangelium a aby ho slyšeli lidé ze všech národů. A tak jsem byl vysvobozen ze lví tlamy. Pán mě vysvobodí ode všeho zlého a zachrání pro své nebeské království. Jemu buď sláva na věčné věky! Amen.

Evangelium – Lk 18,9–14

Některým lidem, kteří si na sobě zakládali, že jsou spravedliví, a ostatními pohrdali, řekl Ježíš toto podobenství: „Dva lidé šli do chrámu, aby se modlili; jeden byl farizeus a druhý celník. Farizeus se postavil a modlil se v duchu takto: ‚Bože, děkuji ti, že nejsem jako ostatní lidé: lupiči, podvodníci, cizoložníci nebo i jako tamhleten celník. Postím se dvakrát za týden, odvádím desátky ze všech svých příjmů.‘ Celník však zůstal stát vzadu a neodvažoval se ani pozdvihnout oči k nebi, ale bil se v prsa a říkal: ‚Bože, buď milostiv mně hříšnému!‘ Říkám vám: Celník se vrátil domů ospravedlněn, ne však farizeus. Neboť každý, kdo se povyšuje, bude ponížen, a kdo se poníží, bude povýšen.“

Ve stínu Kříže

**P. Anton Gots
v neúnavném nasazení pro vyhoštěné**

Jeho jméno jsem již několikrát slyšela vyslovené s velkou úctou. Kamilián P. Anton Gots působí již dlouho ve východním Maďarsku. Dověděla jsem se, že po těžké nemoci se nachází v nemocnici v Linci. Bude ochoten poskytnout mi rozhovor? Při prvním telefonickém rozhovoru nebyl téměř schopen slova, byl velmi slabý. Měla jsem z toho výčitky svědomí, že ho obtěžuji, ale on byl ihned srozuměn a požádal, abych zavolala ještě jednou za tři týdny.

Rozhovor se uskutečnil u řeholních sester v Linci, u kterých se zotavoval po zánětu plic a léčí si také stále otevřenou ránu na ztuhlé noze, důsledek cukrovky. To je jen malá část jeho dlouholetého utrpení, jak je mi známo. „Ano, dobrodružný život stále ve stínu Kříže, ale stále po boku Šimona Cyrenského a Veroniky,“ směje se P. Gots, v jehož blízkosti se ihned cítím velmi dobře.

P. Gots je Němec původem z Maďarska. Narodil se u hranic s Burgenlandem ve Svatém Janu u Heidbodenu 27. července 1934. Se svou sestrou navštěvoval německou základní školu. Byl ještě docela malým chlapcem, když jeho otec dostal rakovinou hrtanu. Utrpení otce bylo strašné, protože jinak zdravý umíral hladem. I polykání tekutin mu působilo nesmírné bolesti. Pečovala o něho matka a dcera (o pět let starší než Anton). Otcovo utrpení a péče matky a sestry poznamenaly Antona na celý život a určily jeho budoucí cestu.

Bylo mu 11 let, když v komunistickém Maďarsku přišlo pět policistů a řekli matce, která se právě chystala na velké prádlo, že musí během dvou hodin opustit svůj dům. Mohli naložit na koňský povoz jen to nejnut-

nější. V jedné sousední obci, ještě na maďarském území, se připojili k dalším vypovězeným Němcům, kteří čekali na evakuaci. Tak přišli během jedné noci o státní příslušnost a stali se žebráky. Otec zemřel měsíc po vyhnání ve věku 43 let. Matka utekla s dětmi do jedné rakouské vesnice.

Tam však nečekali na uprchlíky s otevřenou náručí. Aby si zajistili přežití, museli všichni tři, i jedenáctiletý chlapec, těžce pracovat u jednoho sedláka. Jako „mzdu“ dostali trochu pšenice. „Uprchlíci byli dokonale vykořisťováni jako váleční zajatci a museli pracovat jako otroci,“ vzpomíná na tu dobu P. Gots.

Gymnázium v Losensteinleitenu

V roce 1947 nabízel jeden kamilián mezi uprchlíky vstup do svého řádu. Trináctiletý Anton nejdříve odmítl, ale přece se dal získat, přesídlil do kláštera a ve zrychleném kursu absolvoval gymnázium. Složil externě maturitu v Salcburku. Nebylo povolání v tak raném věku po-

P. Gots v Altenhofu

P. Anton Gots

chybné? P. Anton vypravuje: „Byly zde na jedné straně zkušenosti, které jsem měl z dětství v rodině. Ty byly pro mě velkou motivací. Na druhé straně jsem však měl také těžkosti a pochybnosti. Konečně jsem všechno urovnal jasným ano, které pak vedlo ke kněžskému povolání.“ Jeho přesvědčivá cesta jako kněze hovoří jasně o tomto ano.

V 18 letech složil první řeholní sliby, v 21 sliby věčné. Jeho matka ho o prázdninách pravidelně navštěvovala. Kromě teologie studoval filosofii, germanistiku a pedagogiku, protože měl působit jako středoškolský učitel. Byla to léta nejtvrďšího studia. V roce 1959 byl vysvěcen na kněze. Brzy nato začal vyučovat angličtinu, latinu a náboženství na řádovém gymnáziu v Losensteinleitenu ve Štýrsku.

Malá nehoda v tělocvičně si vyžádala operaci kolena. Byla to rutinní záležitost, ale ta se nepo-

dařila. Nejdříve došlo k otravě krve, kterou nebylo možno zastavit. Kost byla dlouho zanicena a musela být v sádře. Otrava postupně zasahovala další orgány: krvácení do žaludku, zápal plic, plicní infarkt...Ustavičné bolesti, které nereagovaly na žádné léky. Byly to měsíce bezesných nocí.

Nakonec vypovědělo srdce. Dvakrát ho resuscitátoři přivedli zpět k životu. Stal se kandidátem smrti, který dobře chápal, že lidé bez víry myslí v takovém stavu na sebevraždu. Co je oporou v takovém strašném trápení? Vzácné vědomí, které je stále hlubší, že je zde Bůh, o kterého je možno se opřít: „Všechno, co se se mnou děje, děje se v jeho přítomnosti.“ A tak převládaly ty momenty, které mohl snést díky Boží přítomnosti i při nesmírných bolestech.

Jeho rekonvalescence vyžadovala mnoho času a mnoho trpělivosti. Ale místo zoufalství nacházel stále více krásy na světě i v životě, „protože ze všeho je možno vyčíst Boží slávu“. To v něm vyvolává nezdolnou životní vůli. Když sáhne po růženci, je mu jasné: více než o uzdravení jde mu o to plnit den co den vůli Boží, přijímat všechno, co přichází, a své utrpení pak darovat Bohu.

Vlastní neproduktivnost a nicotnost jsou pro mladého kněze obzvláště tíživé. Šest měsíců se pro bolesti a naprostou bezmocnost nemůže účastnit mše svaté. Teprve pak je schopen sledovat mši svatou slouženou v jeho pokoji. Snaží se svoji netrpělivost a neschopnost přijímat denně z Boží ruky jako nástroj k záchraně mnoha lidí. „Vědomí, že Kristus nás potřebuje, dává bezmocnému ležícímu velkou působnost a vyzářující sílu.“ Jak obdivuhodné odhalení!

Pamatuje si na další až neuvěřitelnou zkušenost: „Tolik radosti jako v týdnech a měsících mé nemoci jsem neprožil v celém svém životě. Byly okamžiky, kdy se tato radost stupňovala až k nesnesení. Všech-

no je pak světlo a blaženost, že všechny okolnosti mého konkrétního bytí se rozpadají niveč.“ Na druhé straně platí: „Boží přítomnost a myšlenka na ni nezmenšují tíži a tlak bolesti ani o jeden stupeň.“

Ptám se: „Mohou existovat pospolu radost a muka?“ Kněz mi odpoví: „Kristus plnil vůli Otce i proti svému přání. Řekl učedníkům: »Moje duše je smutná až k smrti.«“ Jak je to obtížné, porozumět paradoxu Kříže! „Ze smrti vzniká život, z utrpení radost, z nemohoucnosti nepremožitelná síla.“

Radost, kterou je možno prožívat z Boží přítomnosti, je zachována i přes slzy a malomyslnost: „Nesnesitelné se stane snesitelným a to nejnesmyslnější průhledným,“ říká mi můj protějšek. K tomu však je třeba dorůst. P. Gots cituje jednu větu kardinála Bertrama: „V husté mlze jede lodník pomalu, ale kurs nemění“. Rozumím tomu tak: I když si myslím, že jsem ztratil orientaci, musím přesto neklamně trvat na víře, která mi říká: „Bůh je zde, žiji v jeho přítomnosti. Nese se mnou moje břímě.“

I když P. Gots trpí i nyní při našem rozhovoru, není to na něm poznat, září radostí, je v tom jakási odevzdanost a jistota. Vyzářující milost, tento život v Boží přítomnosti museli lidé při jeho pobytu v nemocnici prožívat: lékař, který přišel za nemocným ve volné chvíli a našel ho s růžencem v rukou, sestry, které i přes množství práce rády pobývaly u jeho lůžka, návštěvníci, kteří mu při odchodu děkovali, že se s ním mohli setkat. Tak se stal útočištěm pro mnohé, kteří také nesou těžký kříž, dokonce, jak se domnívá, ještě těžší. Chápe, povzbuzuje, dává prožívat Boží přítomnost – a získává zkušenost: „Čím více neseš břemena druhých, tím méně pociťuješ to svoje. Protože každé břemeno je i Jeho břímě, každý návštěvník je pozdrav od Něho.“ Jak mnoho bylo těch, kteří mohli pocítit Boží přítomnost!

Mnoho o hlubokém smyslu utrpení mi dala pochopit četba jeho dojemné knihy *Ano ke kříži* (pozn. red. – v češtině vydala Matica cyrilometodějská s. r. o., stále k dostání). Ještě když byl v nemocnici, popsal své zkušenosti s nemocí, bolestí a blízkostí smrti. Jednu větu pro příklad: „Jednoho dne je člověk tak daleko, že by nechtěl měnit, a třebaže je plný toho nejvíce hořkého, děkuje Bohu, že to všechno mohl přestát. To je (...) základní vítězství víry (...), která pomáhá přemáhat svět.“

Když se vrátil z nemocnice, přejímá vedení internátu a gymnázia, kde už vyučoval. Bylo mu 26 let. Je to velká odpovědnost pro tak mladého člověka, napadne mě, především proto, že i skrze knihu přichází do kontaktu s tolika nemocnými, postiženými, umírajícími lidmi a pro mnohé je duchovním vůdcem. Kromě toho pořádá stovky kurzů

duchovní a náboženské obnovy. Stále ho zvou na přednášky na téma, jak překonávat utrpení.

V kontaktu s tolika osudem postiženými lidmi je konfrontován s jejich bezmocností. Rozhodne se proto vybudovat pro ně domov. Protože potřeba takového zařízení je velmi naléhavá, najde podporu u všech politických stran, a tak vzniká projekt domova pro postižené a staré v Horním Rakousku: domov pro 160 těžce tělesně postižených, ve kterém má každý svůj pokoj, péči odborného vyškoleného týmu a také vhodné kulturní a duchovní prostředí. Nicméně na to musí P. Anton vyžebrať 240 milionů šilinků. A přitom se osvědčí jako neobyčejně úspěšný žebrák.

Jako duchovní vůdce a hlavní odpovědný zůstává v domově

v Altenhofu 10 let. Když může předat domov do dobrých rukou, posílá ho rád jako novicmistra a vedoucího domova do Losensteileitenu. V té době začíná zakládat nové kamiliánské rodiny. Jsou skupiny s 10 až 20 laiky. Jsou odborně připravováni k tomu, aby mohli podporovat pastorační a pečovatelskou práci mezi postiženými. Přípravné kursy vychovávají vnímavost pro potřeby a problémy svěřených osob. P. Anton vysvětluje: „Důležitý je duchovní přístup, Ježíšův příklad, který nám ukázal cestu, jak můžeme sloužit nemocným.“

Příklad padl na úrodnou půdu nejen v Rakousku, kde je zatím 20 skupin s 300 členy. Mezitím začal neúnnavný kamilián zakládat rodiny také v Maďarsku, Rumunsku, na Slovensku a na Ukrajině. Celkem je to již 100 rodin se 2000 členy, kteří se aktivně věnují péči o nemocné a postižené bližní.

Při vzniku nových kontaktů v Maďarsku projeví mladí Maďaři zájem vstoupit ke kamiliánům. Tak je P. Gots pověřen úkolem založit u sousedů klášter. S humorem vypráví o tom, jak chtěl tento projekt uskutečnit už před 15 lety. „Zbláznil ses? V tvém věku se jde do důchodu a ne zakládat něco nového. – Ale co by člověk neudělal, když ho Pán volá. A dělám to rád. Když něco musím udělat, dělám to také rád. To je moje zásada.“ To si musím dobře zapamatovat.

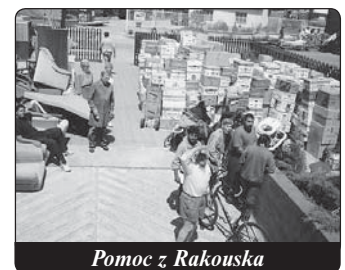
„Jaké to bylo s návratem do země po všem tom, co jste tam prožil?“

Bez dlouhého přemýšlení odpovídá: „Vrátil jsem se tam rád, i když jsme od komunistů mnoho vytrpěli.“ Stalo se při návratu

v roce 1995: Přijel se třemi malými nákladními auty na hranici a jde k celnímu úředníku, která ho zdraví udivujícími slovy: „Aby přede mnou stál kněz, to jsem ještě nezažila. To mě velmi posiluje jako věřící katoličku. Zde v celnici jsou jen bezvěrci a ti se mi vysmívají. Jak je to pěkné, že do naší země přicházejí i světci.“ „Tím myslíte mne?“ ohradil se kněz. „Pro mne je to znamení, že jsem na správné cestě. Zde v zemi nepotřebujeme sociální pracovníky, ale světce.“

V Maďarsku opravdu panuje velká duchovní nouze. „Komunismus vzal lidem všechnu morálku. Materiální blahobyt se za dvacet let snad zvýšil, ale s mravními hodnotami je tomu mnohem hůře.“ Podobné zkušenosti dělá kněz kamilián, když slouží mši svatou na různých místech. Všude tam slyší, jak je to dobré, že přišel, aby povznesl lidi ke svatosti. „To je pro nás velmi důrazné znamení, že svatost je pro naši práci to nejdůležitější.“

V Maďarsku přestavěl jednu prázdnou farní budovu na klášter. Ten byl zřízen oficiálně v roce 1996. Šest povolání k řeholnímu stavu už odtud vzešlo. Charisma P. Gotse pro trpící ho přivádí na nové formy působení: Týdně přichází k fortně kláštera 150 žebráků pro pomoc. 160 kg chleba a housek se rozdělují každý týden. „Tito lidé patří k mým mnoha přátelům,“ dodá-

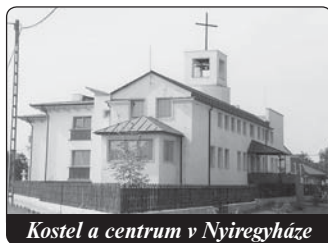
vá se samozřejmostí. Ti potřební mu připomínají jeho nouzi před šedesáti lety. „Již deset let dostávám pomocné transporty z Rakouska: potraviny, prádlo, nábytek pro nejmohutnější, léky a pomůcky pro nemocnice. Zatím to bylo na 5 000 tun pomoci od lidí, kteří si něco odřeknou, aby

► pomohli druhým. Moje volební heslo je: Dobrý Pán Bůh má nekonečně mnoho peněz, jen je třeba vědět, kde je má. Člověk musí být i trochu drzý, aby byli lidé upozorněni na na nouzi druhých.“

Pomocnými transporty, které rozdělují kamiliánské rodiny, se P. Gots snaží zmírnit nouzi v maďarsko-rumunském a maďarsko-slovenském pohraničí. Ale počet potřebných je jakoby bez hranic. A tak rozvíjí P. Gots službu u Romů. „10 % Maďarů jsou Romové. I v našem městě je jich 12 000. Žijí v jedné subkulturě, protože nejsou v zemi oblíbení a uznávaní. Jejich situace je povážlivá. Dětské přídatky jsou to jediné, co Romové od státu dostávají. 80 % je jich bez zaměstnání. Nemají přístup ke vzdělání a jako pracovní síly nejsou přijímáni.“

Mnozí mladí jsou těžce duševně postižení a ponecháni svému osudu, protože přišli na svět, často jako plod incestu, jen kvůli dětským přídatkům. Pro ně založil P. Gots celodenní útulky. Tam se o ně pečuje, o některé ve dne v noci. Náš přítel Günther – stará se o 200 nákladů z Rakouska – mi popsal návštěvu jednoho takového slumu v Nyiregyháze: „Dojem z auta: Panuje zde velmi násilnické klima. Já bych zde nevystoupil, i když jsem byl už v mnoha slumech. Pro P. Gotse to vůbec nebyl problém. Děti k němu hned přátelsky přiběhly. I dospělí ho objímali, uzavřeli ho do svého srdce.“ Pro Günthera, jehož víra byla díky seminářům P. Gotse velmi prohloubena, je P. Gots pevně na zemi stojící světec. „Je to obdivuhodný pastýř duší, který se úžasně obětuje pro druhé. Jeho iniciativy hledají lidi jemu podobné. On snad nikdy nepřestane úplně se obětovat pro druhé,“ dodává Günther. „To je muž, který, jak se říká, umře se střevisi na nohou.“ Má skutečně pravdu, když pokračuje: „Je neobyčejně věrohodný a velmi průchodný pro Ducha Svatého.“

Vraťme se k romským slumům. Když zaopatřil jednu oblast nábytkem – ve většině „domů“ neměli ani postel, ani židli ani jiný nábytek – začal také s pastorační. Každou neděli zde slaví mši svatou. „Cikáni jsou od přirozenosti velmi náboženská,“ vysvětluje mi, „nemají však v této oblasti žádnou výchovu, žádnou náboženskou tradici.“ Na mši přichází pravidelně 50–60 lidí. Je k nim obtížné ho-

Kostel a centrum v Nyiregyháze

vořit o šestém přikázání, protože k tomu není žádná základna. Tristní mravní poměry vytvářejí smutné rodinné vztahy. Příklad jedné ženy: Ve 14 letech dostala první dítě, teď má čtyři se třemi muži. Všichni se vypařili. Teď sedí s dětmi sama. Hlad po Bohu však u těchto lidí je. Zde v těchto slumech by chtěl P. Gots postavit svůj kostel.

Jedná s nimi Bůh dobře? ptáme se. „Ano, o tom jsem přesvědčen. Poslal mě sem, kde nyní žiji. Třikrát jsem začínal, jednou po svém fyzickém narození, pak po těžké nemoci, když jsem byl dvakrát takřka mrtev, a nyní potřetí. Když je člověk vhozen sem, má dvě možnosti: buď vypadne, protože to nesnese, anebo zůstane, protože nesnese sedět u prostřeného stolu, když ví o tolika chudácích, kteří nemají střechu nad hlavou, nevědí, kde budou spát další noc. Pak se ovšem člověk musí vrhnout do práce, i když ví, že je mnoho lidí, kterým nebude schopen pomoci.“ Od P. Gotse jsem se dověděla, co to znamená věřit: Žít v Boží přítomnosti.

V těchto dnech ho rád povolal zpět do Altenhofu. Má odtud organizovat transporty do Maďarska.

Z VISION 2000 - 5/2010
přeložil -lš-

Šance v chaosu hodnot

Pro kariéru pokládá každý za rozhodující klíč vzdělání, v oblasti víry je však trestuhodně zanedbává. Chaos, který panuje v oblasti hodnot, je důsledkem hluboké nevědomosti.

Bůh jako původ

Bůh je původce člověka. Bůh stvořil člověka z lásky. Proto Bůh miluje každého člověka jako své dítě. Toto božské dětství poskytuje každému člověku vysokou a nedotknutelnou důstojnost. Jako Boží přítel stojí pod jeho ochranou a každý člověk ho musí respektovat. Skutečnost, že Bůh člověka stvořil a že ho miluje, má základní význam pro jeho identitu a sebehodnocení.

Bez tohoto původu v Bohu by člověk pocházel z ničeho, byl by produktem náhody vhozeným do bytí, aniž by něco věděl o svém původu. Byl by černým pasažérem na malé potulné hvězdě v propasti vesmíru. Jako tvor a Boží dítě má svou nedotknutelnou důstojnost.

Bůh jako Vykupitel

Bůh je také Vykupitel člověka. Bůh je poslední naděje na vykoupění, když trpí strašnou úzkostí, pochybnostmi a tíží. Moderní člověk, který dosud věřil na neomezené možnosti psychologie, psychoterapie a medicíny, zažívá mnoha způsoby omezenost a bezmocnost těchto věd. Zjišťuje, že různé terapie neúčinkují proti úzkostem a depresím, které může vyvolat alkoholismus, drogová závislost, chorobné hubnutí a přejídání.

Prožívá svoji bezmeznou bezmocnost při výchově mladé generace, kterou falešní přátelé, perverzní časopisy, bláznivá hudba, liberální morální představy a absurdní diskotékový a noční život zavedla na falešnou dráhu. Pozoruje rostoucí chaos v oblasti politiky a hospodářství. Cítí

konečně v rostoucí míře řetězy okultismu, které ho spoutávají v různých magických praktikách. Cítíme stále zřetelněji, že jen Bůh nám může pomoci a vysvobodit nás. Bez Božího vykoupění klesá člověk ve své bídě ke dnu.

Rozhodnutí pro Boha

Víra v Boha žádá především, abychom Boha postavili na první místo. Musí být pro nás Pánem, podle kterého spravujeme svůj život. Jeho vůle musí být pro nás nejvyšším měřítkem. Bůh musí být v našem životě tím nejdůležitějším! Bohužel, pro mnohé je tomu tak, že Bůh stojí v žebříčku hodnot velmi nízko. Je tu tisíc jiných věcí, které pokládáme za důležitější než Boha: přátelství, kariéru, hobby...

Mnozí si vzpomenou na Boha jen krátce večer, když už se jim po četbě v posteli klíží oči. Pro jiné je Bůh jen hasičem, kterého volají, když hoří. Pro mnohé tedy Bůh není tím prvním, nýbrž tím posledním v jejich životě! Pak ovšem potřebujeme důkladný obrat ve stupnici hodnot: Musíme Boha z poslední příčky přemístit na první místo, musíme ho z okrajové existence postavit do středu svého života.

Odevzdání Bohu

Víra v Boha nás vede k tomu, abychom se Bohu zcela odevzdali. Jako věřící lidé předáváme svůj život zcela do Božích rukou. Důvěřujeme tomu, že Bůh nás chce vést. Důvěřujeme v jeho prozřetelnost a cítíme se v Bohu naprosto bezpeční. Jsme ochotni Boha poslouchat a plnit jeho vůli.

Víme, že Bůh má s námi určitý plán, a snažíme se tento plán odhalit a uskutečnit. Jsme připraveni trpělivě snášet určité kříže, které nám Bůh ukládá, a to s vědomím, že Bůh připouští zkoušky, aby tak naši víru prohloubil a očistil.

Takto vírou v Bohu zakotvení a ukryti jsme schopni přijmout i velké zkoušky, které Bůh dopouští. Taková víra roste zpravidla pomalu. Potřebujeme k tomu Boží milost, dlouholeté úsilí a zkušenost, ve které opětovně prožíváme, že Bůh nás vždy nese ve své náručí.

Boj s modlami

Ve víře nám brání mnoho věcí, které se modernímu člověku zdají být důležitější než Bůh a jeho přikázání. Televize nám často brání, abychom večer vykonali řádnou večerní modlitbu, a znemožňuje společnou modlitbu rodiny. Lyžování, horolezectví a turistika nás tak zaměstnávají, že jim dáváme přednost před nedělní mší. Zábavy a disko vedou k tomu, že v sobotu promarníme celou noc a v neděli pak nejdeme na mši.

Ale i jiné oblasti jsou velkou překážkou naší víry v Boha: hard rock blokuje naši anténu pro Boha; bezmezná práce znemožňuje náš sváteční odpočinek, peníze a kariéra nás často svedou k přehlížení Božích přikázání; známosti s hezkým mužem a atraktivní ženou nás vedou k zapominání na Boží zákon...

Musíme ustavičně bojovat se všemi možnými pokušeními, která nám rafinovaně brání žít podle Božích přikázání. Existuje celé množství moderních model, které nám připadají důležitější než Bůh a jeho přikázání. Každý z nás musí jasně poznat, které věci se pro něho staly nebo mohou stát modlou. A pak je třeba radikálně skončit s touto modloslužbou!

Z VISION 2000 - 5/2010

Přeložil -lš-

Místo náboženství v politickém životě

Z projevu Benedikta XVI. v britském parlamentu 17. 9. 2010

Když se k Vám obracím, jsem si vědom privilegia, že mohu promluvit ve Westminster Hall k britskému lidu a jeho představitelům. Tato budova má jedinečný význam ve společenských a politických dějinách lidu těchto ostrovů. Chtěl bych vyjádřit také ocenění parlamentu, který existuje na tomto místě již po staletí a má velký vliv na vývoj participativních forem vlády mezi národy, zvláště v rámci Commonwealthu⁽¹⁾ a vůbec v anglicky hovořících zemích. Tradice common law⁽²⁾ tvoří základ právního řádu v mnoha zemích světa a váš pohled na práva a povinnosti státu a jednotlivých občanů a jejich záruky představuje celosvětově trvalou inspiraci.

Na tomto historickém místě myslím na nesčetné muže a ženy, kteří v průběhu staletí se

hráli svou roli při významných událostech, které se udály mezi těmito zemi a poznamenaly tak život mnoha generací Britů a také dalších lidí. Zvláště připomínám postavu svatého Tomáše Mora, velkého anglického učence a státníka, kterého obdivují jak věřící, tak nevěřící pro jeho poctivost, se kterou následoval své svědomí, a to i za cenu, že se znelíbi vladaři, jehož byl „věrným sluhou“; on totiž chtěl na prvním místě sloužit Bohu. Dilema, před kterým stál Tomáš Morus v těch těžkých dobách, tato stále aktuální otázka o vztahu mezi tím, co je císařovo a co je Boží, mi nabízí příležitost zamyslet se spolu s vámi krátce nad náboženstvím a jeho místě v politickém životě.

Parlamentní tradice tohoto státu vděčí v této zemi rozšířenému smyslu pro značnou zdrženlivost a přání dosáhnout správ-

né rovnováhy mezi legitimními požadavky vlády a právy jí podřízených lidí. V průběhu dějin byla na jedné straně několikrát prosazena rozhodující opatření k omezení výkonu této moci, a na druhé straně se mohly politické instituce země rozvíjet s pozoruhodnou stabilitou. Z tohoto procesu vyšla Velká Británie jako pluralistická demokracie, která klade velký důraz na svobodu projevu, svobodu politické příslušnosti a projevu respekt k zákonným předpisům se silným zdůrazněním práv a povinností jednotlivce a rovnosti všech občanů před zákonem. I když sociální nauka Církve používá jiných pojmů, má s tímto úsilím mnoho společného. Přitom pečuje o to, chránit jedinečnou důstojnost a Boží obraz stvořené lidské bytosti a mít na zřeteli povinnost státní autority dbát o veřejné blaho.

A přesto se setkáváme v průběhu času se základními otázkami, kolem nichž se točil proces Tomáše Mora, stále novým způsobem za rozličných společenských okolností. Každá generace si musí při hledání pokroku a společného blaha klást otázku: Jaké povinnosti mohou vlády právoplatně ukládat občanům a kam až ony sahají? Na jakou autoritu je třeba se obrátit při řešení morálních konfliktů? Tyto otázky nás zavádějí přímo k etickým základům společenského diskurzu. Jestliže morální principy vyplývající z demokratických zásad nespočívají na solidním společenském konsenzu, pak je to zřejmá slabina těchto zásad. V tom spočívá problém pravé demokracie.

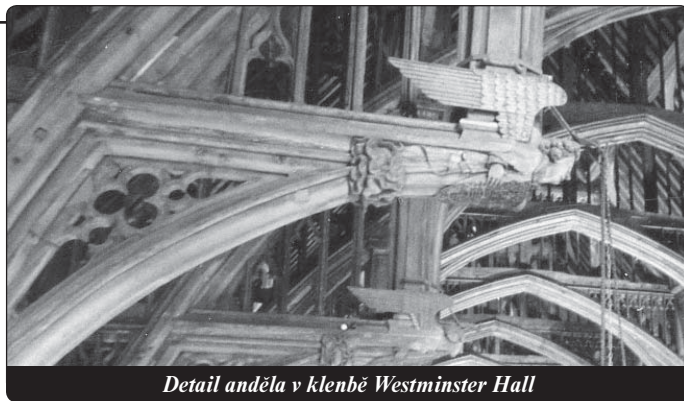
Poslední globální finanční krize jasně ukázala, že pragmatická krátkodobá řešení jsou pro komplexní sociální problémy neúčinná. Existuje široký souhlas s tím, že chybějící solidní

Klenba ve Westminster Hall

► etické základy pro hospodářskou činnost vyvolaly velké těžkosti, jimiž trpěly miliony lidí na celém světě. Stejně tak jako „každé hospodářské rozhodnutí má mravní důsledky“ (*Caritas in veritate*, 37), tak také v oblasti politiky má etická dimenze politických programů dalekosáhlé důsledky, které žádná vláda nesmí ignorovat. Pozitivním příkladem je pozoruhodný výdobytek britského parlamentu, jmenovitě zrušení obchodu s otroky. Kampaň, která vedla k tomuto epochálnímu zákonu, stavěla na pevných etických principech, které mají svůj kořen v přirozeném právu, a byl to příspěvek k pokroku civilizace, na který může být tato země právem hrdá.

Při všem tom jde o tuto základní otázku: Kde najdeme etický základ pro politická rozhodnutí? Katolická tradiční nauka říká, že objektivní normy pro správné jednání jsou přístupné rozumu, aniž by bylo nutné se odvolávat na Zjevení. Proto role náboženství v politické debatě nespočívá tolik v tom, předkládat normy, jako by je nevěřící nebyli schopni poznávat. Ještě méně spočívá v tom, navrhnout konkrétní politická řešení, což je zcela mimo kompetenci náboženství. Jde spíše o to, přispívat při hledání objektivních mravních principů k očistění a objasnění rozumového úsilí. Tato „korigující“ role náboženství vůči rozumu není vždy vítaná, mezi jiným proto, že znetvořené formy náboženství jako sektářství a fundamentalismus se mohou projevit jako příčiny těžkých společenských problémů. K těmto deformacím náboženství dochází na jedné straně tehdy, když se očištění rozumu v oblasti náboženství věnuje málo pozornosti. Je to tedy proces obousměrný. Bez korigující funkce náboženství může ovšem rozum propadnout nebezpečí deformace, když je např. manipulován ideologiemi, anebo je zaměřen jednostranně, aniž by bral ohled na důstojnost lidské osoby.

Detail anděla v klenbě Westminster Hall

Podobné zneužití rozumu se projevilo v případě obchodu s otroky a umožnilo mnoho dalšího společenského zla, v neposlední řadě nástup totalitních ideologií ve dvacátém století.

Proto bych řekl, že svět rozumu a svět víry – svět sekulární racionality a náboženského vyznání se nemusí obávat spolu vstoupit do hlubokého a trvalého dialogu, a to k blahu naší civilizace.

Jinak řečeno, náboženství není pro zákonodárce problémem, který musí být vyřešen, nýbrž je to navýsost důležitý partner v národní debatě. V této souvislosti nemohu nevyjádřit své obavy z toho, že náboženství a zvláště křesťanství je v některých oblastech vytlačováno na okraj, a to i v zemích, které přikládají velkou váhu toleranci. Někteří hovoří o tom, že hlas náboženství je třeba umlčet nebo přinejmenším ho omezit na soukromou sféru. Jiní tvrdí, že veřejné slavení svátků jako jsou Vánoce, by se mělo vyloučit, a zdůvodňují

to sporným názorem, že takové obyčej by mohly urážet nějakým způsobem příslušníky jiných náboženství nebo nevěřící. Konečně někteří paradoxně požadují s cílem boje proti diskriminaci, aby od křesťanů, kteří vykonávají veřejný úřad, bylo požadováno jednat proti vlastnímu svědomí. To jsou povážlivé příznaky nejen nedbání práv věřících lidí na svobodu svědomí a náboženství, ale také odmítání legitimní role náboženství ve veřejném životě.

Chtěl bych vás proto všechny vyzvat, abyste v oblasti svého působení hledali cesty, jak může být podpořen a oživen v životě této země dialog mezi vírou a rozumem na všech úrovních.

Vaše ochota k tomu se již projevila nebyvalým přijetím, kterého se mi dnes dostalo. Je tím také vyjádřen zájem vaší vlády ke spolupráci se Svatým stolicem.

(...)

Řada oblastí spolupráce mezi Spojeným královstvím a Svatým stolicem v poslední době ukazuje dobře, jak velkého pokroku moh-

lo být dosaženo od doby navázání oboustranných diplomatických vztahů při podpoře mnoha společných základních hodnot na celém světě. Doufám a modlím se, aby tyto vztahy byly nadále plodné a aby se projeví na všech úrovních společnosti v rostoucím uznání nutnosti dialogu mezi světem rozumu a světem víry. Jsem přesvědčen, že i v této zemi mohou církev a státní instituce spolupracovat v mnoha oblastech k blahu občanů ve shodě s historickou tradicí tohoto parlamentu, vzývat o pomoc Ducha Svatého pro ty, kteří se zasazují o zlepšení životních podmínek lidí. Aby byla taková spolupráce možná, potřebují sdružení – mezi nimi instituce spojené s katolickou církví – svobodu jednat podle vlastních principů a přesvědčení, které se zakládají na víře a oficiální nauce církve. Tímto způsobem budou zajištěna základní práva jako svoboda náboženství, svědomí a shromažďování. Andělé, kteří se na nás dívají z nádherného stropu tohoto starobylého sálu, připomínají nám dlouhou tradici, z níž se vyvinula britská parlamentní demokracie. Připomínají nám, že Bůh nad námi stále bdí, vede nás a chrání. A zvou nás, abychom uznali základní přínos, jaký znamenala a může dále znamenat víra pro život této země.

Pane předsedo, děkuji vám ještě jednou za příležitost promluvit k tomuto vybranému okruhu osobností. Dovolte mi, abych vám a panu předsedovi sněmovny lordů popřál vše dobré a ujistil vás modlitbami za vás a za plodnou spolupráci obou sněmoven tohoto starobylého parlamentu. Mnoho díky a Bůh vám žehnej!

Překlad -lš-

DRUIDISMUS VE VELKÉ BRITÁNII

Ve Velké Británii byl uznán za jedno z náboženství druidismus. Je to náboženský kult starých Keltů, kteří uctívali Slunce a Měsíc jako božstva. Přívrženci kultu ovšem sami mezi sebou nemají jasno, zda by neměli být spíše jen „duchovní sdružení“.

KRITIKA ISLÁMU

Na prohlášení německého prezidenta Wulfa, že „islám již patří k Německu“, reagoval znalec islámu Gerd-Rüdiger Puin velmi kriticky a prohlásil prezidentův názor za pouhé přání, které nemá reálné opodstatnění. Islám vyžaduje, aby se k němu přistupovalo objektivně a kriticky. V Koránu není o „nevěřících“ řečeno ani jedno slušné slovo, naopak, ve 300 verších jim Korán přeje to nejhorší na světě. Islám může být součástí země jen tehdy, když bude plně akceptovat její ústavu a nebude stavět své islámské právo nad státní zákony.

Kath-net

- (1) Commonwealth (celým označením Commonwealth of Nations, česky Společenství národů) je volné sdružení Velké Británie a jejich bývalých dominií a kolonií.
- (2) Common law – jednotné zvykové právo pro celou zemi.

Život lásky v duši

Velmi užitečný prostředek, jak růst v lásce k Bohu, je cvičit se v úkonech této nejvyšší ctnosti; jestliže k tomuto cvičení přizveme Matku Boží, jejíž srdce milovalo ze všech nejvíce, je to velmi účinné. Kdo chce tedy dosáhnout takového výsledku, ať dbá těchto doporučení:

Když se v noci vzbudím, mé rty vždy řeknou: *Ježíši, miluji Tě!* Z celé lásky, jaké jsem schopna, přitisknu na své srdce kříž, líbám jeho nejsvětější rány a často je svažují moje slzy.

Když se ráno probudím, s rukama na kříži, vždy mu opakuji: *Hle, přicházím*, jsem zde, Pane, *protože Tě miluji*, nakládej se mnou podle své božské vůle.

Dej mi nikoliv to, co chci já, ale to, co chceš Ty..., ne tak, jak já to chci, ale jak Ty..., ne kdy já chci, ale kdy chceš Ty... Dej, ať v mém srdci vždy roste láska skrze Marii.

Po tomto úkonu lásky vstánu a jdu, abych vložila do svatostánku své myšlenky, slova a práci celého dne, své polibky, své slzy se slovy: *Pamatuj, Pane, že Tě miluji*.

Později ve své modlitbě, jak velice *Ho miluji!*

A jestliže mě soužení dožene k pláči, jestliže mé srdce krvácí, na tom nezáleží, můj Ježíši, to všechno je k mému dobru: když mě noříš do moře hořkosti, stále *Tě miluji*.

Milovat bude můj život! Opakuji Mu ve svých modlitbách: *Miluji Tě, Pane*, z celého srdce, z celé duše, ze všech sil, celou intenzitou své lásky, vši něžností své lásky, vši pozorností a úkony věrnosti v mé lásce a toužím, aby se pro mou lásku spotřebovala všechna energie přirozenosti i milosti. Obětuji se Ti jako oběť a žádám, Ježíši mé duše, *bolest, bolest, bolest*, protože v takové atmosféře žilo tvé božské Srdce.

Jsem celá tvá a provždy tvá!

Nakládej s mým tělem, mou duší, mými silami, mým životem, mou vůlí tak, aby tvé zalíbení bylo mým zalíbením a obětovat se Ti bylo mou hlubokou radostí, protože *Tě miluji*, Živote mé duše, *a protože Tě miluji, mým nebem na zemi bude trpět pro Tebe*.

Ve svatém přijímání, jak velice *Ho miluji*, neposkvrněného Beránka! V těch okamžicích Mu říkám: Ať mým jediným potěšením je trpět mnoho pro Tebe – a v těchto andělských potěšeních se mé srdce rozněcuje horoucím ohněm. – *Přijď, moje Naděje, moje Spáso, moje Slávo* – opakuji Mu zanícená. – *Kéž bych Tě mohla vždy přijímat s nečistší láskou spolu s Marií!*

Ve mši svaté *Ho* velmi prosím, abych si nedůvěřovala, aby smazal mou bídu, aby mě přijal do sebe. A ve svém srdci *Ho* obětuji věčnému Otci sebeodevzdáním a obětmi, tím, že jsem oběť jako On, protože *Ho miluji*. Říkám Mu, že během svého života pokaždé, když kladu svou ruku na hrud', pozvedám oči k nebi, nebo mé srdce buší, nebo mé tělo vzdychá, i když k Němu nemluví, chci Mu všechno obětovat za hříchy světa a prosit *Ho*, aby to obětoval ve prospěch duší, i když jsem ubohá. *Žádám Ho* o více lásky, čistoty, křížů, abych Mu byla více podobná.

Obětuji Mu svou snidani, protože *Ho miluji*.

Nalozím si na bedra s radostí kříž svých denních povinností, *protože Ho miluji*.

A pokaždé, když mlčím při svém trápení, *je to láska*.

Pokaždé, když bojuji, abych nesešla z cesty pokoje, je to láska, *je to ryzí láska*.

MARIINA NĚŽNOST JE VZOREM PRO KNĚZE

Tento rok musíme mnoho kněží přivést k tomu, aby milovali Ježíše! ... Měli by se ho dotýkat se stejnou něžností, s jakou se Ho Maria dotýkala v jeho kolébce.

Sv. Terezie z Lisieux, učitelka církve

Udělala jsem s Ježíšem dohodu: že když píšu, každé písmeno ať je tisícový úkon lásky a každá tečka totéž, a když čtu, každé slovo a každý řádek ať jsou miliony a miliony úkonů lásky.

Každé sousto při jídle *je láska*, a každá kapka tekutiny, která protéká mým hrdlem, miliony a miliony úkonů lásky.

A při každém kroku, když jdu, Mu říkám: „*Ježíši, miluji Tě, já Tě miluji*,“ i když ne vždy ústy, ale vždy duší a srdcem.

Pokaždé, když vidím, jak je uražen, ať jsem kdekoliv, opakuji Mu plná bolesti, *jak velice Ho miluji* spolu se Srdcem Mariiným.

Při návštěvách Nejsvětější svátosti *Ho* žádám, abych nežila jinak než pro Něho... Říkám Mu, že tomu, kdo *Ho* více miluje, se více odpouští..., že chci vepsat jeho jméno do svých očí, svých uší, do všech svých smyslů, do svého srdce.

Ježíši, Ježíši, opakuji Mu, chci na Tebe myslet za všechny, kteří na Tebe zapominají...; prosit Tě za všechny, kteří to nedělají...; děkovat Ti za všechny nevděčné, žádat odpuštění pro ty, kteří na to nepamatují...; milovat Tě intenzivně, k zbláznění, ze vsí síly, jakou Tě miluje Duch Svátý, za všechny ty, kteří Tě nemilují. ...

Na čele chudých čtu jméno svého Ježíše, a když myslím na Něho, pomáhám jim, *protože Ho miluji*.

Když vidím květ, *miluji Ho!* Je to Boží prst, který mi ukazuje na nebe.

Když prší, hřmí a blýská se, myslím na jeho moc a *miluji Ho!*

Když je den jasný a počasí krásné, myslím na jeho dobrotu a *miluji Ho*.

Když ptáci zpívají a chválí *Ho*, nechci, aby mě předčili, také já *Ho* chválím tak, *že Ho miluji!*

Když ve tvorech nazírám jeho obraz a uvažuji o jeho dokonalosti, *jak velice Ho miluji!*

Když naopak vidím nedostatky a černo v pohledech, které zatemňují srdce, pak plná bolesti stále *Ho miluji*.

Když cítím, že je uražen reptáním, chtěla bych zakrýt jeho sluch svým srdcem a voláním svého citu, *protože Ho miluji!*

Když jsou určitá veřejná pohoršení, jisté otevřené urážky, zločiny, můj Bože, nevím, co bych měla dělat, abych se stala andělem, vytlačila ze svých žil všechnu krev a přikryla, co není možno přikrýt, *protože miluji!*

Když *Ho* hříšníci urážejí v temnu svých srdcí, chtěla bych být světlem, září, třeba okamžitě zemřít, abych smyla, kdybych mohla, ony skvrny; a vždy v každém čase bych chtěla být zdí, která *Ho* chrání před palbou jeho nepřátel, aby všechny šípy zasáhly mne a Jeho se nedotkly, *protože Ho miluji!*

Když přijde nějaká osoba nevhod, aby mě obtěžovala, usmívám se a říkám svému Ježíši: *Budu zdvořilá, protože Tě miluji*.

Když pohrdání a nevděčnost zraňují jemnou tkáň mé duše, říkám své Lásce: *Bože mé duše, všechno pro Tebe, protože Tě miluji*, tvoje dobrota ať jim to odpustí.

Když mě trýzní vzpomínky, když cítím, jak mi scházejí drahé osoby, které zemřely, říkám Mu: *Pane, Ty jsi můj otec, moje matka, můj bratr, můj přítel, můj nebeský Snoubenec, mé všechno! Jak velice Tě miluji!*

Když nastoupí ledové větry osamocenosti a opuštěnosti, aby trýznily mou ubohou duši, mezi tisícovým soužením Mu říkám: *Ano, Ježíši můj, já si zasloužím, abys mě opustil, proto Tě vždy miluji*.

(Pokračování)

Conchita Armida: *Vita d'amore*
Překlad -lš-

TRAGICKÁ FAKTA

Zvláštní komise belgické biskupské konference dospěla k závěru, že v padesátých až osmdesátých letech zneužili pohlavně katoličtí duchovní nejméně 475 dětí ve věku od 10–14 let. Jedna třetina z nich byly dívky. Jsou však mezi nimi i mladší děti. Závažné je ovšem zjištění, že mezi oběťmi došlo k 13 sebevraždám a šesti pokusům o sebevraždu. Polovina obětí už mezitím zemřela. Případy jsou už promlčené a není možno je soudně stíhat. (idea)

PŘÍPRAVY APOŠTOLSKÉ VIZITACE V IRSKÉ CÍRKVI

Vizitace v Irsku nařízená Benediktem XVI. má mít pastorační charakter, aby pomohla místní církvi na cestě obnovy, stojí v prohlášení tiskového střediska Svátého stolce k organizačnímu setkání, které proběhlo nedávno ve Vatikánu. Kromě čtyř apoštolských vizitátorů jmenovaných papežem se ho zúčastnili představitelé Kongregace pro biskupy a Státního sekretariátu a čtyři irští biskupové.

Vizitaci ohlásil Benedikt XVI. letos v březnu ve svém „Listu irským katolíkům“. Jak zdůrazňuje vatikánské prohlášení, má věnovat zvláštní pozornost situaci obětí zneužívání a jejich rodin. Vizitátoři se ale setkají také s představiteli církve i světské správy a s lidmi, kteří se angažují v oblasti zabezpečování práv dětí. „Všichni zúčastnění doufají, že toto úsilí bude pro církev v Irsku nástrojem očištění a uzdravení a pomůže k návratu naděje a důvěry tamních věřících,“ čteme ve vatikánském prohlášení.

OBĚŤ ZPOVĚDNÍHO TAJEMSTVÍ?

V USA byl suspendován katolický kněz, který vyučoval na katolické akademii, protože na jeho počítači zjistil technik pornografický materiál. Přihlásil se však potom jeden bývalý student a uvedl, že pornografie

na počítači je jeho dílo. Postižený P. Gruber se nemohl proti obvinění bránit, protože dotčený student se z tohoto skutku zpovídal právě jemu. Kněz nyní žádá od svého kláštera i akademie odvolání trestu. Informaci, kterou obdržel ve svátosti smíření,

nemohl vzhledem k zachování zpovědního tajemství v žádném případě použít. (Kath-net)

CHRÁM SV. SOFIE V ISTANBULU

Vedoucí poradce v náboženských otázkách turecké vlády

MARIA MILUJE SVÉ DĚTI

Nikdy nedokážeme dostatečně pochopit Mariinu velikost a moc, jakou jí udělil Boží Syn, a nikdy dostatečně nepoznáme její touhu učinit nás šťastnými. Miluje nás jako své děti. Raduje se, že jí Bůh dal moc být pro nás užitečnou. Ano, Maria je naše Prostřednice. Předává Božímu Synu naše modlitby, naše slzy a vzdechy a získává a sesílá nám potřebné milosti pro naši spásu.

Duch Svatý nám praví, že Maria je mezi všemi tvory zázrak svou velikostí, zázrak svou svatostí a zázrak svou láskou.

Sv. Jan Maria Vianney

MOC PŘÍMLUVY PANNY MARIE

Věříme, že Církev na nebi i na zemi tvoří jedno velké tělo, ve kterém má své místo každý svatý tvor, jehož životem je modlitba. Kdo si to uvědomuje, pro toho je nemožné nepochopit, že úkolem Panny Marie v nebi je ustavičně se přimlouvat za věřící, bojující církev zde na zemi. Náš správný vztah k ní musí být vztah chráněnců k Ochránkyni. A jestliže moc Hada spočívá v tom, že svádí, je přímluva Ženy, která ustavičně bojuje s Hadem, velkou zbraní nové Evy, Matky Boží.

John Henry Newman

VÍRA CÍRKEVNÍCH OTCŮ: MARIA JE MATKOU BOŽÍ

Je plnohodnotnou součástí naší víry, kterou schválily církevní koncily, že svatá Panna je Theotokos, Bohorodička, Deipara, Matka Boží. To není řečnický výraz ani projev sentimentality. To je promyšlená, vážná, dogmatická pravda, která odpovídá přesně tomu, co vyjadřuje: Bůh je její Syn, stejně jako každý z nás je synem své matky.

Je-li tomu tak, co může být řečeno ke chvále některého tvora, aby to nemohlo být řečeno také o Ní? Nepochybně, Bůh by mohl stvořit ještě dokonalejší bytost, mohl by ji vybavit bohatším množstvím milostí, moci a požehnání. Maria však překonává všechny tvory, i ty, kteří by mohli být ještě stvořeni: Ona je Matkou svého Stvořitele.

John Henry Newman

SKRZE MARIU POZNÁVAT, CO BŮH OD NÁS CHCE

Z Marie je zlatým písmem, které stále září, zjevné všeobecné Boží milosrdenství. Maria je proto pro nás znamení naděje, „Kristem dané sdělení“, které je pro nás velmi důležité. Nechceme-li poznávat skrze Marii, co nám chce Bůh říct, podobáme se těm, kteří, i když byli svědky Ježíšových zázraků, spíše se kvůli nim pohoršovali. Boží zázraky jim „neřikaly“ nic.

Pater Josef Eyquem, zakladatel „Růžencových družin“

v Ankaře navrhuje, aby v chrámu sv. Sofie byly opět připuštěny bohoslužby, které jsou zde zakázány již 80 let. Navrhuje, aby chrám ve všední dny sloužil muslimům a v neděli křesťanům. Zatím je chrám přístupný jako kulturní památník a muzeum. Ve 4. století to byla nejdůležitější křesťanská svatyně. V roce 1453 po dobytí Konstantinopole Osmany byla změněna na mešitu. (Kath-net)

PROTI POTRATŮM

Křesťané z celého Německa uspořádali v Berlíně velké shromáždění, při kterém vzpomněli na oběti potratů. V tichém pochodu městem nesli účastníci 1000 bílých křížů, které jsou symbolem počtu dětí každý den usmrcovaných v německých klinikách. „Chceme probudit u lidí radost ze života, protože mnozí vůbec nevědí, co vlastně při potratu dělají,“ řekl předseda Spolkového svazu pro právo na život Martin Lohman. Akce se účastnil také kardinál Sterzinsky.

(idea)

UNIKÁTNÍ IMPLANTACE

V nemocnici Dítěte Ježíše v Římě bylo poprvé na světě implantováno dítěti umělé srdce. Pacientem byl patnáctiletý chlapec, který měl pro degenerativní chorobu srdce již brzy zemřít. Nejednalo se tedy o dočasnou implantaci na dobu čekání na druhé srdce, nýbrž o definitivní řešení.

(Kath-net)

ZEMŘEL JOSEF RÖTZER

Ve věku 91 let zemřel v Rakousku Josef Rötzer, pionýr přirozené „symptotermální“ metody plánování rodičovství. Jeho činnost vysoce ocenil biskup Klaus Küng. Za svou výzkumnou a publicistickou činnost zcela v duchu Církve byl Rötzer vyznamenán Nejvyšším řádem svatého Řehoře.

(Kath-net)

Svatý růženec a světci (3)

Růženec zachraňuje hříšníky

A co říci o záchraně, jakou skrze růženec získávají hříšníci?

Stačí uvést, že Panna Maria v Lurdech a ve Fatimě žádala především obrácení hříšníků a doporučovala k tomu opakovaně modlitbu svatého růžence. Všichni světci zakusili moc růžence na tomto poli a bezvýhradně se za ni zaručují.

V deníku svatého Maximiliana Kolbeho, mariánského apoštola a našeho takřka současníka, nacházíme tuto krátkou sentenci: „Kolik růženců, tolik zachráněných duší.“ Jeden růženec může tedy znamenat spásu jedné duše! Neměli bychom toho využívat, abychom pomohli zbloudilým bratřím, abychom vyprosili spásu pro nevěrce a ty, kteří se vzdálili od Boha?

Svatý Ludvík Maria Grignon nás ujišťuje, že hříšník nemůže zůstat zatvrzelý, jestliže použijeme modlitbu růžence. Proto mohl napsat knihu s titulem: „Obdivuhodné tajemství svatého růžence pro obrácení a spásu“.

Svatý Klement Maria Hofbauer byl v určitém smyslu apoštol specialista na získání duší pomocí růžence. Měl stále v rukou malý růženec, který mu daroval papež Pius VI. Když ho náhodou ztratil, byl z toho velmi smutný. Našla ho jedna sestra a on jí s nadšením řekl: „Velmi jste mi pomohla při obrácení hříšníků, protože pokaždé, když jsem se ho pomodlil za hříšníka, dosáhl jsem jeho obrácení.“ Proto vždy doporučoval svým penitentům, aby mu pomáhali obracet hříšníky a zbloudilé modlitbou mnoha růženců. Ujišťoval, že pomocí růžence vždy dosáhl žádoucího obrácení i u těch, kteří nepřistoupili ke svátostem třeba čtyřicet let. Jeho tvář se vždy rozzářila, když mohl zvolat: „Pán mi daroval další duši skrze růženec!“

Ludvík Bertrand byl nazýván apoštolem Indie. S růžencem konal zázraky, uzdravoval nemocné, a dokonce vzkřísil několik mrtvých, ale především dosáhl více než 10 000 obrácení.

Dalším mimořádný apoštol, svatý farář arský, používal růženec, aby přitahoval duše a seslal na ně dešť milosti, a způsobil tak nesčetná obrácení, některá dokonce zázračná.

Jednou byl poslán kázat lidové exercicie do jednoho místa nedaleko Arsu. Nejdříve se zeptal faráře, je-li tu někdo, kdo je schopen se naléhavě modlit. Farář mu ukázal jednu chudou žebračku, která byla schopná modlit se jedině růžencem. Svatý farář ji ihned požádal, zda je ochotná modlit se bez ustání růžencem během všech jeho kázání. Žebračka poslechla. Misie probíhaly velmi dobře a stále se množila velká obrácení. Svatý farář s jásotem prohlašoval: „Není to moje dílo, ale Panny Marie, kterou prosí jedna žebračka svými růženci.“

Za našich dnů se také P. Pio modlil růžence ve dne v noci. A právě těmito růženci přitahoval zástupy duší, které potřebovaly milost a světlo, aby se z nich staly zástupy obrácených.

Obrácení ve vlaku

V životě služebnice Boží Armidy Barelli čteme epizodu o obrácení, ke kterému došlo ve vlaku při modlitbě růžence.

Cestovala v expresu Milán – Řím, četla si brožuru a rozjímal. V jedné chvíli vytáhla z kabelky růženec a chtěla se začít modlit, když její zrak padl na dív-

ku, která seděla naproti ní a byla bleďá a smutná. Pokusila se tedy nabídnout jí tu útěchu, která jí vždy přinesla velkou úlevu.

„Milá paní, nechcete se se mnou pomodlit růžencem?“ Neznámá byla velmi překvapená a souhlasila. Když skončily, byla žena velmi vzrušená.

„Modlila jsem se ten růženec za vás,“ řekla Armida.

„Velmi jsem to potřebovala,“ odpověděla neznámá a dala se do pláče. „Utekla jsem z domu od svého muže a jedu do Říma za milencem. Kdyby to maminka věděla!“

Maminka! Opakovala ještě jednou, jako by se chtěla chytit záchranného člunu. Zatímco vlak uhání toskánskou krajinou, mladá žena vypráví své drama, jaké prožívala během modlitby a které rostlo s každým Zdravas Maria. Armida ji vlídnými slovy přesvědčila, aby se vrátila k matce. Ve Florencii vystoupily a slečna Barelli zavedla ženu k sestřím a uvědomila matku, aby šla naproti zbloudilé ovečce.

Růženec zachraňuje od válek a trestů

Aby nastal konec první světové války, doporučila Matka Boží ve Fatimě růženec. Aby byl za-

chován mír, rovněž doporučila růženec. Na záchranu křesťanství od islámské invaze vyhlásil svatý Pius V. růžencovou kručiatu a světil výsledek bitvy Panně Marii Růžencové. Tak došlo k vítězné bitvě u Lepanta.

Růženec vyprošuje mír, chrání mír, zahání války, přivádí k vítězství. Svatý Jan Bosco ujišťuje, že tam, kde se lidé modlí růženec, budou dny míru a klidu. Svatá Terezička říká, že ať jsou lidské hříchy jakkoliv velké, „dokud se modlí růženec, Bůh nemůže opustit svět, protože tato modlitba má moc nad jeho srdcem“.

Svatý milánský kardinál Ildefonso Schuster doporučoval, aby se celé křesťanstvo zmobilizovalo hlavně v měsíci říjnu jako do generálního útoku proti pekelným šikům, které ruší mír, rozšívají zkázu a svolávají na lidstvo tresty.

Když se svatý Ludvík Orione dověděl, že do Polska vtrhla německá armáda, tváří v tvář této tragédii svolal své syny a řekl: „Postavme proti dělům růžence a položme sepjaté ruce místo rukou, které svírají zbraň.“

Jedno vidění P. Pia potvrzuje, že růženec patří k nejmocnějším zbraním za mír a vítězství a všichni ho mohou mít v rukou. Světec vypráví, že viděl z okna dvůr plný nepřátel, kteří křičeli: „Na smrt! Na smrt!“ Obrátil se na Matku Boží, co má dělat. Ona mu dala do rukou růženec a řekla mu, aby s ním manévroval jako se zbraní. Nahnul se z okna s růžencem v ruce a všichni vojáci padli mrtví na zem.

Je skutečně pravda, že Maria vložila do růžence velkou moc. Na obrácení hříšníků, porážku komunismu, zajištění míru žádala růženec. Na odvrácení trestů časných (války a pohromy) i věčných (peklo) žádala rovněž růženec. Jak to, že to nechceme pochopit?

(Pokračování)

Překlad -lš-

LATINA A MLČENÍ

Ceremoniář Svatého otce Guido Marini zdůraznil, že latina je nenahraditelný liturgický jazyk, který je současně výrazem univerzálnosti a katolicity církve. Dobře slavená liturgie se vyznačuje také „radostným střídáním slova a ticha“. Liturgické ticho je „posvátné“ a nepředstavuje žádnou pasivitu.

Kath-net

SVATÁ GERTRUDA... - pokračování ze str. 2

Rozhodující zvrát

Ze studentky se stane mniškou s životem zcela zasvěceným Bohu a po dobu dvaceti let se neděje nic výjimečného: hlavním zaměstnáním jsou studium a modlitba. Mezi spolusestrami vyniká svým nadáním; je houževnatá při prohlubování své kultury v nejrůznějších oborech. Ale během adventu 1280 začíná po-
ciťovat k tomu všemu nechuť, spatřuje v tom marnost a 27. ledna 1281, několik dnů před svátkem Očišťování Panny Marie kolem večerní hodiny kompletáře Pán osvěcuje její husté temnoty. S libezností a sladkostí uti-
šuje neklid a úzkost, vzrušení, ve kterém Gertruda spatřuje dar samotného Boha, „abych zbořila onu věž prázdnoty a zvědavosti, neboť, běda, i když jsem nosila řeholní jméno a hábit, kráčela jsem povýšeně ve své pýše, abych z toho našla východisko a abys mi ukázal svou spásu“ (*tamt.*, II, 1, str. 87). Má vidění mládence, který ji vede a bere za ruku, aby překročila trnitou houštinu, která utiskuje její duši. V té ruce poznává Gertruda „drahocennou stopu oněch ran, které zasadila všechna obvinění našich nepřátel“ (*tamt.*, II, 1, str. 89), poznává Toho, který nás na kříži spasil svou krví, Ježíše.

Od té chvíle zesiluje její život intimního spojení s Pánem, především v nejvýznamnějších liturgických obdobích adventu, Vánoc, postu, Velikonoc, svátků Panny, a také když pro nemoc nemůže jít do chóru. Je to stejné liturgické podloží (*humus*) jako u Matyldy, její učitelky, který proto Gertruda popisuje nejjednoduššími a lineárními obrazy, symboly a termíny velmi realistickými, s přímou vazbou na Bibli, Otce a benediktinský svět.

Gertrudina „obrácení“

Její životopis udává dva směry onoho, mohli bychom říct,

zvláštního „obrácení“: *ve studiu*, s radikálním přechodem od studia předmětů humanistických a profánních k teologickým, a *v mnišské kázni* od života, který ona označuje jako nedbalost, k životu intenzivní modlitby, mystiky s výjimečným misijním zápallem. Pán, který si ji vyvolil od mateřského lůna a odmalička jí dal účast na hostině mnišského života, povolává ji svou milostí „od vnějších věcí k vnitřnímu životu a od pozemských zaměstnání k lásce k duchovním věcem“. Gertruda chápe, že byla od něho vzdálena, *v krajině nepodobnosti*, jak říká se svatým Augustinem; že se oddala s přílišnou dychtivostí svobodnému studiu, lidské moudrosti a přehlížela moudrost duchovní a připravila se tak o chuť pravé moudrosti; nyní je přivedena na horu kontempace, kde opouští starého člověka, aby oblékla nového. „Od gramatiky přechází k teologii a s neúnavnou a pozornou četbou všech svatých knih, které si mohla opatřit, naplnila své srdce nejužitečnějšími a nejsladšími sentencemi Písma svatého. Měla proto vždy v pohotovosti nějaké inspirující slovo k poučení, kterým uspokojila toho, kdo k ní přišel pro radu, a společně s biblickými texty nejvhodnějšími k tomu, aby vyvrátila jakékoliv mylné názory a umlčela své protivníky“ (*tamt.*, I, 1, str. 25).

Horlivá apoštolka

Gertruda všechno proměnila na apoštolát: rozhodla se psát a šířit pravdu víry s jasností a prostotou, grácií a přesvědčivostí a sloužila tak s láskou a věrností církvi, takže byla velmi užitečná a vítaná pro teology i zbožné osoby. Z této její intenzivní aktivity se nám zachovalo jen málo, také v důsledku událostí, které způsobily zboření kláštera v Helftě. Kromě *Výslance Boží lásky* a *Zjevení* nám zbyla *Duchovní cvičení*, ojedine-

Svatá Gertruda Veliká

lý klenot mystické duchovní literatury.

V řeholní kázni je naše světi-
ce „pevný sloup (...) nejrhodnější bojovnice za spravedlnost a pravdu“ (*tamt.*, I, 1, str. 26), říká její životopis. Slovem i příkladem probouzí v druhých velkou horlivost. K modlitbám a pokání podle mnišské řehole připojuje další s takovou zbožností a takovou důvěřující odevzdaností Bohu, že v těch, kteří ji potkávali, budí přesvědčení, že je v Pánově přítomnosti. A sám Pán jí opravdu dal na srozuměnou, že ji povolal, aby byla nástrojem jeho milosti. Gertruda se cítí nehodná takového nesmírného božského pokladu a vyznává, že ho nestřežila a nedoceňovala. Zvolá: „Běda! Kdybys mi dal na památku, protože jsem tak nehodná, třeba vláknem z pouhé koudelky, měla bych ho střežit s větším ohledem a úctou, než kdybys mi dal všechny tyto dary!“ (*tamt.*, II, 5, str. 100). Ale poněvadž uznávala svou ubohost, svou nehodnost, přilnula k Boží vůli, „protože – tvrdí – tak málo jsem využila tvých milostí, že si nemohu dovolit domnívat se, že mi byly dopřány jen pro mne samotnou, neboť tvoji věčnou moudrost nemůže někdo promarnit. Učiň tedy, Dárce všeho dobra, který jsi mi dal zdarma tolik nezasloužených darů, aby až bude čist tento spis alespoň jedno srdce tvých přátel, ať je dojata myšlenkou, že tě horlivost pro duše přivedla k myšlence nechat tak dlouhou dobu perlu tak neocenitelnou v odporném bahnu mého srdce“ (*tamt.*, II, 5, str. 100).

Především dva projevy přízné jsou jí drahé nad všechny ostat-

ní, jak píše Gertruda: „Stigmata tvých spásonosných ran, která jsi mi vtiskl jako drahocenné náramky do srdce, a hlubokou spásnou ránu lásky, kterou jsem poznal. Zaplavil mě těmito svými dary takovou blažeností, že i kdybych měla žít tisíc let bez jakékoliv útěchy vnitřní i vnější, vzpomínka na ně by mi stačila, aby mě posilovala, osvětlovala a naplňovala vděčností. Tys mě chtěl uvést ještě do nevýslovné intimity svého přátelství a otevřel mi různým způsobem nejvznešenější svatyni svého Božství a svého Božského Srdce (...). K tomuto vrcholu dobrodiní připojil ten, žes mi dal za Obhájkyne nejsvětější Pannu Marii, svou Matku, a doporučoval mě často její lásce, jak by jen ten nejvěrnější snoubenec mohl doporučit své vlastní matce svou milovanou“ (*tamt.*, II, 23, str. 145).

V očekávání společenství, které nemá konce, ukončí svůj pozemský příběh 17. listopadu 1301 nebo 1302 ve věku asi 46 let. V sedmých *Duchovních cvičeních*, v oné přípravě na smrt, svatá Gertruda píše: „Ó Ježíši, ty, který jsi mi nesmírně drahý, buď vždy se mnou, aby mé srdce zůstávalo s tebou a tvoje láska setrvala se mnou bez možnosti rozdělení, a můj odchod ať je tebou požehnan, tak aby moje duše, zbavena nástrah těla, mohla najít bezprostředně odpočinek v tobě. Amen“ (*Esercizi*, Milano 2006, str. 148).

Jeví se mi jako zcela evidentní, že toto nejsou jen věci minulosti, historie, ale život svaté Gertrudy zůstává školou křesťanského života, správné cesty a ukazuje nám, že středem šťastného života, pravého života, je přátelství s Pánem Ježíšem. A tomuto přátelství se učíme v lásce k Písmu svatému, v lásce k liturgii, v hluboké víře, v lásce k Marii, tak, abychom vždy reálněji poznávali samotného Boha, a tím právě štěstí a cíl našeho života. Děkuji.

Bollettino Vaticano 6. 10. 2010
Mezitulky redakce Světla

EDITORIAL - pokračování ze str. 2

duše, které trpí místo Mne. Moje Srdce je tak nesmírně něžné, že mysticky trpí také tehdy, když vidí, jak pro Mne trpí duše, které milují Mne a které Já miluji.“

První z lidí, která takto trpěla, byla jeho Matka Panna Maria. Ježíš o ni říká: „Všechny milosti, které jsem získal Já svým utrpením, svou smrtí a svým životem ustavičně ukřižovaným, musely procházet skrze Srdce Matky, jediný pramen, skrze který protékají všechny milosti na lidstvo, zvláště na kněze. Proč? Protože ona byla Spoluvykupitelka, první, která pokračovala v mém umučení zde na zemi, ona, která s mými apoštoly založila Církev, Ochránkyně, Matka kněží, Královna všech svatých.“

Pán Ježíš přitom rozlišuje dvě mystické utrpení: jedno, které jeho božská přirozenost odmítá, protože je způsobují urážky namířené proti Bohu, a druhé, po kterém nesmírně touží, a to je utrpení spásné, které vykupuje. To je ono utrpení, jakým svatý Pavel, vězeň v Pánu, doplňoval, co chybí do plnosti Kristových útrap. Vzácný příklad takového spoluvykupitelského utrpení nám podal v současnosti kamilián P. Gots (str. 4). Naučil se snášet nesmírné bolesti, a dokonce se přitom radoval. Jak to dokázal? Prožíval v hluboké víře, že není ve svém utrpení opuštěný ani osamocený. I se svými velkými a dlouhými bolestmi se cítil být v náručí nejněžnějšího Otce: „Všechno, co se se mnou děje, děje se v jeho přítomnosti.“ – „Vědomí, že Kristus nás potřebuje, dává i bezmocně ležícímu velkou působnost a vyzářující sílu.“ Osobní zkušenost tohoto člověka – kněze nám zanechala neklamné svědectví, že bolest a blaženost se nevyklučují, ale mohou existovat pospolu, jestliže mají společného jmenovatele, a tím je láska: „Ze všeho bylo možno vyčíst jeho slávu.“

Žít v Boží přítomnosti je tedy něco mnohem více než jen

vědomí: Bůh mě vidí. Je to prožívání jeho bezprostřední vnitřní blízkosti ve stálém osobním styku, tak říkajíc tváří v tvář. Consolatu to Pán učil ustavičným vyznáváním lásky. Bůh má všechny nejlepší „rodičovské vlastnosti“ v té nejdokonalejší a nejvyšší míře. Jeho nekonečnost a dokonalost mu umožňuje něco, co si těžko umíme představit: že každého z nás miluje zcela osobně, naprosto nerozdělenou láskou, jako by pro Něho byl v celém vesmíru jediný. K nikomu jinému nemusí od nás „odbíhat“, nikdo jiný ho nemůže vyrušit. Nikdy se nám nepotřebuje omluvit, že nemá čas, nikdy nás nenechá čekat. Nekonečný Bůh je každému plně k dispozici celý a nerozdělený. Naše spojení s Bohem překonává i nefantastičtější představy „protektce“, jaké bychom mohli získat zde na zemi.

Boží „nekonečný handicap“, který ani Jeho neušetřil utrpení, spočívá v tom, že není schopen udělat absolutně nic, co by nebylo dílem jeho lásky. Jen nekonečně milující a ve své lásce všemohoucí Bůh si mohl dovolit dát svým tvorům plnou svobodu, ačkoliv její zneužití je pro ně tak riskantní. Bez svobody by totiž nemohli milovat a být tak jeho obrazem a podobou, aby mohli žít v Něm a On v nich. Jako by se k tomuto riziku pojila jistá božská „vypočítavost“, že nám poté, co zneužijeme svobodu a upadneme do otroctví hříchu, bude moci prokazovat svou lásku v ještě hojnější míře svým vykupitelským dílem, které je mnohem větší než samotné dílo stvoření.

V tomto čísle Světla se po setkání s Consolatu Betrone vrátíme na chvíli opět k naší staré známé ctihodné Conchitě Armidě. Tentokrát nám nebude tlumočit poselství Ježíše Krista, ale dá nám nahlédnout do svého vlastního srdce, abychom v něm mohli spatřit přítomnost jejího Miláčka, krásného a něžného, pozorovat, s jakou něhou se dívá

na tvora, když ho vyzývá a hledá s čistou a vášnivou láskou. Conchita i nás chce naučit své zkušenosti, když mu říká: „Zříkám se sebe samé, abych Tě potěšila a napravila potupy těch, kteří Tě neznaají a kteří Tě urážejí.“ Snad nás příklad této mystičky povzbudí k rozhojnění naší lásky, abychom našli pravý smysl svého života v tom, že budeme také ochotni cílevědomě spolupracovat na spáse našich bratří a těšit Božské Srdce, které je až příliš uráženo.

Jestliže se rozhodneme, že se spolu s jeho Matkou připojíme k jeho vykupitelskému dílu, můžeme se zcela bezpečně spolehnout, že i všechno bolestné, co máme přijímat z Pánovy ruky, i to, co zatím nechápeme a co nás snad i děsí, je něco jako vzácný drahokam v koruně jeho slávy, vytepané z rzy lásky. Naše obtíž je v tom, že z pozice, kde zatím stojíme, nemůžeme přehlédnout nesmírnou strukturu utkanou jeho Prozřetelností, celou velkolepou mozaiku lidských a Božích činů a jejich vzájemných výzev a odpovědí, které nakonec všechny ústí nikoliv do moře lásky jako moře bolestí, ale do moře lásky proměněné v nejvyšší blaženost.

Jak říkal svatý Augustin, Bůh je nám bližší než my sami sobě. Nikdy neodchází on od nás, ale vždy jsme to my, kdo se od něho vzdalujeme, zvláště když se sami v sobě „rozrosteme“ natolik, že pro něho už nezbude místo. To je stav, který našemu Nepříтели velice vyhovuje. Po dlouhém období nesvobody, kdy se snažil proti nám využívat ateistickou propagandu, našel si v době svobody nový způsob, jak dosáhnout povážlivého vnitřního odklonu od Boha: je to smýšlení prosáknuté dávno odsouzenými, ale znovu oživenými bludy „modernismu“, pseudospiritualita přizpůsobená duchu doby, ve které soustředění na sebe vyvolává „odstředění“ Boha a proniká i do liturgické praxe. Máme příležitost zamyslet se nad tím v duchu dnešního evangelia: Dva muži vstoupili do chrá-

mu, aby se modlili. Když skončili svou modlitbu, jeden z nich odešel ospravedlněn, druhý nikoliv. Ten jeden stál před Bohem sebevědomě a s uspokojením, ten druhý se neodvážil ani oči pozvednout a bil se v prsa. Odcházíme-li z chrámu ospravedlnění, záleží na tom, komu se více podobáme.

Živý styk s autentickou mystikou je nejlepší ochranou proti falešné mystice. S tou se nám rafinovaně podbízejí různí filosofové, psychologové a religionisté. Odkud berou svoji moudrost? Kde máme záruku, že nepatří k těm, kteří si na sobě zakládají, že jsou spravedliví? Není jejich „mystika“ pouhá škrabočka? Bezpečnější a plodnější je obrátit se k těm, s nimiž zcela nepochybně promlouval sám Pán. Ručí nám za to tím, co přitom pro něho a s ním vytrpěli. Jejich vlastní život je spolehlivá záruka, že nám jejich texty zpřístupňují pravé plody skutečného setkání s Bohem.

K takovým vzácným plodům patří kniha Conchity Armidy *Pán Ježíš o svých kněžích*. Jejím autorem je ve skutečnosti sám Pán. Už jen pro toto faktické a zcela ojedinělé autorství by tato kniha měla být doslova bestsellerem. Ačkoliv je v prvé řadě určena kněžím, je nesmírně cenným zdrojem poznání a duchovní inspirace i pro ostatní věřící. Seznamuje nás s úchvatnými skutečnostmi, vztahy a souvislostmi, které v žádné učebnici teologie nenajdeme, protože jsou známy jenom samotnému Bohu. Rozhodl se, že nám je prozradí, abychom skrze ně nazírali i zcela známé teologické pravdy v úplně novém světle. Kniha neodolatelným způsobem otevírá čtenáři vhled do vnitřního života Nejsvětější Trojice, a je tak pozváním, aby se stal angažovaným spoluúčastníkem Božích plánů a díla spásy. Nejvhodnějším místem, kde číst tento text, je klekátko před svatostánkem, pravé místo k mystickému setkávání s Bohem.

-lš-

V neděli 31. října 2010 se koná od 16 hodin ve Francouzském sále fary na Svatém Kopečku u Olomouce BESEDA S PhDr. JOSEFEM PALOU o jeho návštěvě KLDR (Severní Korea) spojená s promítáním záběrů z návštěvy. Zve pořadající Matice svatokopecká.

Pondělí 25. 10. 2010: 6:05 Octava dies 6:35 Farnost Monastur 6:50 Ecce homo: Doc. PaedDr. Jarmila Šicková – Fabrici, PhD. [P] 6:55 Čteme z křesťanských periodik 7:00 Putování modrou planetou: Mexiko 7:35 Svět mýma očima: Prašivá 2010 7:45 Přijeme si... 8:00 Mons. František Václav Lobkowicz 8:25 Dekor struktury 8:45 Pro vita mundi: P. František Hurina 9:15 Návštěvníci – sociální služby 9:30 Milan Danihel GURU 10:05 Platinové písničky: Dechovka 10:35 Jen krok ať udělám 11:10 Noekreace aneb Vandrování 11:20 Karmelitky z Nenshatu 11:35 Cesty za poznáním: Paříž [P] 11:45 O kráse 11:55 Z pokladů duše 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Záznam koncertu v rámci Harfových dnů 2006 [P] 13:15 Octava dies: Týdenní zpravodajství z Vatikánu 13:50 Svätý Páter Pio z Pietrelciny – dobré dielo dobrého človeka 14:00 Krásy Čech a Moravy: Praha – Královská cesta 14:30 A to myslíte vážně? [P] 15:00 Bez hábitu: Obláti [P] 16:00 H2Onews 16:10 GOODwillBOY V. (4. díl) 17:00 NOEparáda (92. díl) [L] 18:00 Exit 316: Strach [P] 18:20 Cesty za poznáním: Delfy [P] 18:30 Jarné rozprávky (6. díl): Myšiak a Cyril [P] 18:40 Kapka v moři [P] 19:10 Ekoauto (12) [P] 19:25 Přijeme si... 19:40 H2Onews: Týdenní zpravodajský souhrn ze světa 19:55 Z pokladů duše 20:00 Harfa Noemova IV. (10. díl) 20:20 Cesty za poznáním: Nanuk [P] 21:15 Na koberečku (91. díl) 21:30 Malý rytíř [P] 21:50 Čteme z křesťanských periodik 22:00 P. Bogdan Stepieň, OSPPE – Padl do rukou lupičů ... 23:15 Cesty za poznáním: Real Alcázar 23:25 Ecce homo: Doc. PaedDr. Jarmila Šicková – Fabrici, PhD. 23:30 Octava dies: Týdenní zpravodajství z Vatikánu 0:05 Kulatý stůl: Národní pout do Říma 9.–11. listopadu 2010 1:35 Poslech Radia Proglas [L].

Úterý 26. 10. 2010: 6:05 H2Onews 6:15 Adam Michna z Otradovic: Svatováclavská mše: Pocta českým světcům 2010 7:45 Pro vita mundi: Žák 8:25 Kde Bůh roní slzy 8:45 Cesty za poznáním: Topkapi 8:55 Svätý Páter Pio z Pietrelciny – dobré dielo dobrého človeka 9:10 Cypriánův kraj 9:25 Domov duchodců v Buchlovicích 9:45 Licheň 10:00 Octava dies 10:30 P. Bogdan Stepieň, OSPPE – Padl do rukou lupičů ... 11:45 Jarné rozprávky: Myšiak a Cyril 11:55 Z pokladů duše 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Platinové písničky (20) 12:35 Čteme z křesťanských periodik 12:40 Oživovanie hmoty 12:50 Ecce homo: Doc. PaedDr. Jarmila Šicková – Fabrici, PhD. 12:55 Ekoauto (12) 13:10 I já rád pracuji 13:35 Putování modrou planetou: Mexiko 14:10 Přijeme si... 14:25 Kulatý stůl 16:00 H2Onews: Týdenní zpravodajský souhrn ze světa 16:10 Cesty za poznáním: Taj Mahal [P] 16:35 Do vienka dané... Výroba bábik 16:45 Youth Alive [P] 17:00 Jen krok ať udělám 17:35 Zikův svět zvířat: Pod mořskou hladinou 18:00 Noeland (27) 18:30 Jarné rozprávky: Hyacintov návrat [P] 18:40 Ve jménu Ježíše: Křesťanská Evropa 19:10 Noekreace aneb Vandrování (58) 19:25 Ecce homo: Doc. PaedDr. Jarmila Šicková – Fabrici, PhD. 19:30 Cesty za poznáním: Paříž 19:40 Zpravodajské Noeviny [P] 19:55 Z pokladů duše 20:00 Po stopách Ježíše Krista: Poslední večere [P] 20:30 České Radio Vaticana 20:40 GOODwillBOY V. (4) 21:25 Exit 316: Strach 21:40 Zpravodajské Noeviny 22:00 Hlubinami vesmíru s dr. Jiřím Grygarem – Žeň objevů (2. díl) 22:40 Dekor struktury 23:00 Svätý Páter Pio z Pietrelciny – dobré dielo dobrého človeka 23:15 Mons. František Václav Lobkowicz 23:40 Přijeme si... 23:55 Čteme z křesťanských periodik 0:05 U NÁS 1:05 Poslech Radia Proglas [L].

Středa 27. 10. 2010: 6:05 Zpravodajské Noeviny 6:20 Bez hábitu: Obláti 7:15 Noekreace aneb Vandrování (58) 7:25 Malý rytíř 7:40 Harfa Noemova IV. (10) 8:00 Milan Danihel GURU 8:30 Oživovanie hmoty 8:40 Aglomerácie – výhody pre obce 8:55 Brazílie – Volání Boha [P] 9:15 Platinové písničky 9:45 Po stopách Ježíše Krista: Poslední večere 10:15 Cesty za poznáním: Ngorongoro Crater 10:30 Generální audience Benedikta XVI. [L] 11:55 Z pokladů duše: Zamyšlení 12:00 Polední modlitba [L]

12:05 Cesty za poznáním: Nanuk 13:00 Kapka v moři 13:30 Čteme z křesťanských periodik 13:40 Mons. František Václav Lobkowicz 14:05 Ekoauto (12) 14:20 JuniorTV Kopřivnice (10) 14:45 Na koberečku (91) 15:00 Licheň – Filmová pozvánka do jednoho z nejvýznamnějších mariánských poutních míst v Polsku. 15:10 Karmelitky z Nenshatu 15:25 Ecce homo: Doc. PaedDr. Jarmila Šicková – Fabrici, PhD. 15:30 Cesty za poznáním: Delfy 15:40 Zpravodajské Noeviny 16:00 NOEparáda (92) 16:50 Cesty za poznáním: Peterhof [P] 17:00 V posteli Pod nebesy V. (5) [P] 18:00 Octava dies 18:30 Proč má velbloud rád teplo? [P] 18:40 U NÁS 19:40 Přijeme si... [P] 19:55 Z pokladů duše 20:00 BET LECHEM – vnitřní domov (10) [P] 20:15 České Radio Vaticana 20:20 P. Amedeo Ferrari, OFM – Zodpovednosť a voľba [P] 21:30 Návštěvníci – sociální služby 21:45 H2Onews 22:00 Tajné dějiny kosmických projektů (2. díl) [P] 22:30 Léta letí k andělům: P. Ludvík Armbruster 22:50 Noekreace aneb Vandrování (58. díl) 23:00 Generální audience papeže Benedikta XVI. [P] 23:30 Krásy Čech a Moravy: Praha – Královská cesta 0:05 H2Onews: Týdenní zpravodajský souhrn ze světa 0:15 Adam Michna z Otradovic: Svatováclavská mše: Pocta českým světcům 2010 1:45 Poslech Radia Proglas [L].

Čtvrtek 28. 10. 2010: 6:05 H2Onews 6:15 Kapka v moři 6:45 Čteme z křesťanských periodik 6:50 BET LECHEM – vnitřní domov (10. díl) 7:10 Platinové písničky 7:40 Svätý Páter Pio z Pietrelciny – dobré dielo dobrého človeka 7:50 Cesty za poznáním: Taj Mahal 8:15 Kulatý stůl 9:55 Štvrtá hlava draka – Hraná pohádka pro děti. 11:00 Noeland (27. díl) 11:30 Přijeme si... 11:45 Proč je lední medvěd bílý? 11:55 Z pokladů duše 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Cesty za poznáním: Paříž 12:15 NOEparáda (92. díl) 13:05 Léta letí k andělům (2. díl): P. Ludvík Armbruster – Televizní medailon kněze, kterého jste mohli potkat v Japonsku. 13:35 Generální audience papeže Benedikta XVI. 14:05 Cesty za poznáním: Nanuk 15:00 Noeland (27. díl) 15:30 Dekor struktury 15:50 Ecce homo: Doc. PaedDr. Jarmila Šicková – Fabrici, PhD. 16:00 Zpravodajské Noeviny 16:15 Mladí – staří [P] – Nezaměstnaní v produktivním věku. 16:40 Putování modrou planetou: Mexiko 17:15 Exit 316: Strach 17:35 Řez [P] 17:45 Noekreace aneb Vandrování (58) 18:00 Ve jménu Ježíše: Křesťanská Evropa 18:30 Proč pakobyly nejsou vidět? 18:40 Pro vita mundi: Žák 19:20 Pro zdraví: Plavání kojenců a batolat [P] 19:30 České Radio Vaticana 19:40 Zpravodajské Noeviny [P] 19:55 Z pokladů duše 20:00 Má vlast: Kroměříž [P] – Hudební koncert z cyklu Má vlast. 21:30 Klapka s ... (11. díl) [P] – Pořad o amatérském filmu a jeho autorech. 22:35 P. Jan Linhart – Primiční mše sv. P. Rechtenberga [P] 23:00 Zpravodajské Noeviny 23:15 Přijeme si... 23:30 Loď Boží – O lodní kapli plovoucí po řece Volze. [P] 23:50 Cypriánův kraj – Poetický dokument o kraji a životě slovenského mnicha Cypriána. 0:10 V posteli Pod nebesy V. (5. díl) 1:15 Poslech Radia Proglas [L].

Pátek 29. 10. 2010: 6:05 Zpravodajské Noeviny 6:20 Noekreace aneb Vandrování (58) 6:30 Čteme z křesťanských periodik 6:35 NOEparáda (92) 7:25 A to myslíte vážně? – Netradiční dokument o pěší pouti. 7:55 Krásy Čech a Moravy: Praha – Královská cesta 8:25 Cesty za poznáním: Delfy 8:35 P. Amedeo Ferrari, OFM – Zodpovednosť a voľba 9:40 Domov duchodců v Buchlovicích – Pořad z cyklu Domovy klidného stáří. 10:00 Na koberečku (91) 11:45 Proč jsou krokodýlové dobří lovci? 11:50 Proč pakobyly nejsou vidět? 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Přijeme si... 12:20 Tajné dějiny kosmických projektů (2) 12:45 Ecce homo: Doc. PaedDr. Jarmila Šicková – Fabrici, PhD. 12:50 Řez 13:00 BET LECHEM – vnitřní domov (10) 13:15 Oči Malawi – Dokument o jedné z nejchudších afrických zemí. 13:40 Záznam koncertu v rámci Harfových dnů 2006 14:50 Malý rytíř 15:05 Léta letí k andělům: P. Ludvík Armbruster 15:25 Kapka v moři – O příchodu katolických misionářů a ekonomické pomoci ke zmiřování chudoby v Brazílii. 16:00 Zpravodajské Noeviny 16:15 Milan Danihel GURU 16:50 Po stopách Ježíše Krista (9. díl): Poslední

večeře 17:20 Harfa Noemova IV. (10) 17:40 Návštěvníci – sociální služby 18:00 Brazílie – Volání Boha 18:20 Cesty za poznáním: Velká čínská zeď [P] 18:30 Proč má slon chobot? 18:40 V posteli Pod nebesy V. (5. díl) 19:30 Do vienka dané... Výroba bábik 19:40 H2Onews [P] 19:55 Z pokladů duše: Zamyšlení 20:00 Kulatý stůl – Kamčátka, Jemen [R] 21:30 Cesty za poznáním: Delfy 21:40 Na koberečku (91) 22:00 Nedělní čtení: 31. neděle v mezidobí [P] 22:30 Přijeme si... 22:45 Pro vita mundi: Žák 23:25 Mladí – staří 23:50 H2Onews 0:05 A to myslíte vážně? 0:35 Putování modrou planetou: Mexiko 1:10 Poslech Radia Proglas [L].

Sobota 30. 10. 2010: 6:05 H2Onews 6:15 P. Jan Linhart – Primiční mše sv. P. Rechtenberga 6:40 Mladí – staří 7:05 Karmelitky z Nenshatu 7:20 BET LECHEM – vnitřní domov (10. díl) 7:35 Sestry v akci 8:00 Licheň 8:10 Zikův svět zvířat: Velké šelmy [P] 8:35 Noeland (27. díl) 9:05 Ve jménu Ježíše (25. díl): Křesťanská Evropa 9:35 NOEparáda (92. díl) 10:30 JuniorTV Kopřivnice (10) 10:50 V posteli Pod nebesy V. (5) 11:40 České Radio Vaticana 11:45 Cesty za poznáním: Peterhof 11:55 Z pokladů duše 12:00 Polední modlitba Sv. otce Benedikta XVI. [P] 12:10 Zpravodajské Noeviny 12:25 Nedělní čtení: 31. neděle v mezidobí 12:55 Přijeme si... 13:10 Cesty za poznáním: Taj Mahal (Indie) 13:40 Klapka s ... (11. díl) 14:40 Noekreace aneb Vandrování (58. díl) 14:50 Svätý Páter Pio z Pietrelciny – dobré dielo dobrého človeka 15:00 Ze života farnosti: Strážnice [P] 15:20 Svět mýma očima: Prašivá 2010 15:30 Platinové písničky (20. díl): Dechovka 16:00 H2Onews 16:10 Pro vita mundi (11. díl): P. Mgr. Ján Biroš [P] 16:50 Cesty za poznáním: Paříž 17:00 Modlitba růžence [P] 17:35 Loď Boží 18:00 Krásy Čech a Moravy: Zámek Troja [P] 18:30 Táto, mámo, proč? (5. díl): Proč pštos přestal létat? 18:35 Táto, mámo, proč? 18:40 Po stopách Ježíše Krista: Poslední večere 19:10 Na koberečku (91) 19:25 Nedělní čtení: 31. neděle v mezidobí 19:55 Z pokladů duše: Zamyšlení 20:00 Cesta k andělům: Angelo Scarano [P] 20:50 Sudán: sen naděje [P] 21:15 Putování modrou planetou: Venezuela [P] 22:00 Salesiánská evangelizace [P] 22:30 Youth Alive 22:45 Pro zdraví (20. díl): Plavání kojenců a batolat 22:55 Bez hábitu: Obláti 23:50 Cesty za poznáním: Delfy 0:05 Záznam koncertu v rámci Harfových dnů 2006 1:15 Poslech Radia Proglas [L].

Neděle 31. 10. 2010: 6:05 Evangelium [P] 6:15 Nedělní čtení: 31. neděle v mezidobí 6:45 Řez – Netradiční pohled na umění. 7:00 Klapka s ... (11. díl) 8:00 Brazílie – Volání Boha 8:20 Přijeme si... 8:35 Malý rytíř 8:50 Evangelium 9:00 Kapka v moři 9:30 Cesty za poznáním: Taj Mahal (Indie) 10:00 Mše svatá ze Slovenska [L] 11:00 Zápas o Boha: 20 rokov v službe diecéze 11:25 Do vienka dané... Výroba bábik – Příběhy obyčejných lidí, kteří objevili v sobě hřívnou a jsou v něčem výjimeční. 11:35 Na koberečku (91. díl) 11:50 Čteme z křesťanských periodik [P] 11:55 Z pokladů duše: Zamyšlení 12:00 Polední modlitba Sv. otce Benedikta XVI. [L] 12:25 Zpravodajský souhrn týdne [P] 13:05 Platinové písničky (21. díl): Dechovka [P] 13:40 Cesta k andělům (37. díl): Strach 16:25 Ve jménu Ježíše (26. díl): Království Boží a ostatní království [P] 16:50 Noekreace aneb Vandrování (59) [P] 17:00 Noeland (27. díl) 17:30 Zikův svět zvířat: Velké šelmy 18:00 Večer chval [L] 19:15 Cesty za poznáním: Paříž 19:25 Kameny staré země [P] 19:35 Čteme z křesťanských periodik 19:40 Přijeme si... [P] 19:55 Z pokladů duše: Zamyšlení 20:00 Octava dies: Týdenní zpravodajství z Vatikánu [P] 20:30 Koncert Církevní konzervatoře Opava [P] 21:50 Po stopách Ježíše Krista: Poslední večere 22:20 Cesty za poznáním: Velká čínská zeď 22:30 Nedělní čtení: 31. neděle v mezidobí 23:00 Řez 23:10 A to myslíte vážně? 23:40 Polední modlitba Sv. otce Benedikta XVI. 0:05 Zpravodajský souhrn týdne 0:45 Youth Alive 1:00 Poslech Radia Proglas [L].

Neděle 24. 10. – 30. neděle v mezidobí
 1. čt.: Sir 35,15b-17,20-22a
 Ž 34(33),2-3,17-18,19+23
 Odp.: 7a (Hle, ubožák zavolal, a Hospodin slyšel.)
 2. čt.: 2 Tim 4,6-8,16-18
 Ev.: Lk 18,9-14
Slovo na den: Farizeus se modlil: „Bože, děkuji ti, že nejsem jako ostatní lidé.“

nebo: Den modliteb za misie
 1. čt.: Iz 2,1-5
 Ž 98(97),1,2-3ab,3cd-4,5-6
 Odp.: srov. 2 (Hospodin zjevil svou spásu před zraky pohanů.)
 2. čt.: Řim 10,9-18
 Ev.: Mt 28,16-20
 (nebo jiná čtení z Lekcionáře VI/1)
Slovo na den: Věškerá moc na nebi i na zemi.

Pondělí 25. 10. – ferie
 1. čt.: Ef 4,32-5,8
 Ž 1,1-2,3,4+6
 Odp.: srov. Ef 5,1 (Napodobujme Boha jako jeho milované děti.)
 Ev.: Lk 13,10-17
Slovo na den: Okamžitě se narovnal.

nebo: slavnost Výročí posvěcení kostela
 1. čt.: 1 Král 8, 22-23,27-30
 Ž 84(83),3,4,5+10,11
 Odp.: 2 (Jak milý je tvůj přibyték, Hospodine zástupí!)
 2. čt.: 1 Kor 3,9c-11,16-17
 Ev.: Mt 16,13-19
 (nebo jiná čtení z Lekcionáře V)
Slovo na den: Pekelné mocnosti jí nepřemohou.

Úterý 26. 10. – ferie
 1. čt.: Ef 5,21-33
 Ž 128(127),1-2,3,4-5
 Odp.: 1a (Blaze každému, kdo se bojí Hospodina.)
 Ev.: Lk 13,18-21
Slovo na den: Hořčičné zrnko.

Středa 27. 10. – ferie
 1. čt.: Ef 6,1-9
 Ž 145(144),10-11,12-13ab,13cd-14
 Odp.: 13c (Věrný je Hospodin ve všech svých slíbech.)
 Ev.: Lk 13,22-30
Slovo na den: Usilujte o to, abyste vešli těsnými dveřmi.

Čtvrtek 28. 10. – svátek sv. Šimona a Judy
 1. čt.: Ef 2,19-22
 Ž 19(18),2-3,4-5
 Odp.: Řim 10,18b (Všude na zemi pronikl jejich hlas.)
 Ev.: Lk 6,12-19
Slovo na den: Množství lidí.

Pátek 29. 10. – ferie (v brněnské diecézi: památka bl. Marie Restituty Kafkové)
 1. čt.: Flp 1,1-11
 Ž 111(110),1-2,3-4,5-6
 Odp.: 2a (Veliká jsou Hospodinova díla. Nebo: Aleluja.)
 Ev.: Lk 14,1-6
Slovo na den: Dotkl se, uzdravil, propustil.

Sobota 30. 10. – nez. sobotní pam. Panny Marie (v královhradecké diecézi: slavnost Výročí posvěcení katedrály)
 1. čt.: Flp 1,18b-26
 Ž 42(41),2,3,5cd
 Odp.: 3a (Má duše žízni po živém Bohu.)
 Ev.: Lk 14,1,7-11
Slovo na den: Uvolni mu místo!

Sestry premonstrátky ze Svatého Kopečka u Olomouce Vás srdečně zvou na další cyklus **duchovních obnov se sv. Augustinem**. Setkání doprovází stejnojmenný film, který vznikl na podnět papeže Benedikta XVI. Duchovní obnova se sv. Augustinem II. „*Jdi, neboť, jako že žiješ, stát se nemůže, aby syn takových slzí zahynul!*“ bude ve dnech **13.-14. 11. 2010**. Program začíná v sobotu v 9 hodin mši svatou v bazilice Navštívení Panny Marie a pokračuje v Norbertinu (vede S. Sarda L. Trochtová). Zakončení v neděli ve 13 hodin. Ubytování a stravování je zajištěno v Norbertinu. Cena: 530 Kč. Z důvodu omezené kapacity je **nutné se přihlásit do 8. 11. 2010** na e-mail: info@premonstratky.cz nebo na tel. 733 755 836.

Oslava třetího výročí motu proprio Summorum pontificum

20. 7. 2010 jsem se zúčastnil poutní mše svaté v Královicích (asistovaná podle Misálu z r. 1962). Tam jsem se poznal s P. Vojtěchem Protivinským, farářem z Třebíče-Jejkova, který byl rozhodnut tradiční ritus se naučit. A tak první tradiční mše svatá v jeho farnosti po 40 letech byla sloužena 14. 9. 2010 na svátek Povýšení svatého Kříže jako oslava třetího výročí vstupu motu proprio *Summorum pontificum* Benedikta XVI. v platnost.

Program byl následující: růženec, zamyšlení o mši svaté (P. Antonín Damián Nohejl), modlitby matek, mše svatá v tradičním římském ritu,

přednáška *Oběť mše svaté a život katolické rodiny* (Michal Semín). Mši svatou celebrouval P. Nohejl, přísluhovali čtyři ministranti a chorálním zpěvem doprovázela Svatomichalská gregoriánská schola Brno. Rovněž věřící lid se dostavil v hojném počtu, odhaduji 100-150 lidí, mezi nimiž bylo i nemálo kněží z okolních farností a většina členů sdružení Juventutem. Na závěr celé slávy sloužil svoji první mši svatou podle Misálu z r. 1962 také P. Protivinský.

Nezbývá mi než poděkovat otci Nohejlovi, panu Semínovi, schole sv. Michala, ministrantům, všem věřícím, kteří se zúčastnili, P. Vojtěchovi a především Pánu Bohu za nádherný a silný zážitek.

Kež nám Bůh dá mnoho pravověrných kněží, kteří objeví krásu katolické tradice a kteří budou dobrými následovníky našeho Velekněze, Ježíše Krista!

Jan Reich
(Redakčně kráceno)

BREVIÁŘ PRO LAIKY

23. – 30. ŘÍJNA 2010

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec – dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec – nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 24. 10.		PO 25. 10.		ÚT 26. 10.		ST 27. 10.		ČT 28. 10.		PÁ 29. 10.		SO 30. 10.	
Antifona	919	1029	934	1045	949	1061	964	1077	1673	1892	996	1113	1666	1883
Žalm	784	883	783	881	783	881	784	883	786	884	784	883	783	881
Ranní chvály:														
Hymnus	920	1029	935	1045	949	1062	964	1078	1567	1771	997	1114	1666	1883
Antifony	920	1030	935	1046	950	1062	965	1079	1674	1893	998	1115	1014	1132
Žalmy	921	1030	936	1046	950	1063	965	1079	813	914	998	1115	1014	1132
Krátké čtení a zpěv	923	1033	938	1049	953	1066	969	1083	1674	1894	1001	1118	1668	1885
Antifona k Zach. kantiku	723	815	939	1050	953	1066	969	1083	1675	1894	1002	1119	1669	1886
Prosby	924	1034	939	1050	953	1066	969	1084	1675	1894	1002	1119	1655	1886
Závěrečná modlitba	723	816	939	1050	954	1067	970	1084	1568	1771	1002	1120	1656	1888
Modlitba během dne:														
Hymnus	925	1035	940	1051	954	1067	970	1085	792	890	1003	1120	1018	1137
Antifony	925	1036	940	1051	955	1068	971	1085	987	1103	1004	1121	1019	1138
Žalmy	926	1036	940	1052	955	1068	971	1085	987	1103	1004	1121	1019	1138
Krátké čtení	927	1038	943	1054	957	1070	973	1088	1676	1895	1006	1124	1021	1141
Závěrečná modlitba	723	816	943	1054	957	1071	973	1088	1568	1771	1006	1124	1022	1141
Nešpory:														
Hymnus	915	1024	929	1039	944	1056	959	1072	975	1090	1677	1897	1008	1125
Antifony	916	1025	929	1040	945	1057	960	1073	976	1091	1678	1897	1009	1126
Žalmy	916	1025	930	1040	945	1057	960	1073	976	1091	1678	1897	1009	1126
Kr. čtení a zpěv	918	1027	933	1043	947	1060	962	1076	979	1094	1680	1900	1011	1129
Ant. ke kant. P. M.	722	815	723	816	948	1060	962	1076	979	1094	1681	1900	1011	1129
Prosby	918	1028	933	1044	948	1060	963	1076	979	1095	1681	1900	1011	1129
Záv. modlitba	723	816	723	816	948	1061	963	1077	980	1095	1568	1771	1012	1130
Kompletář:	1238	1374	1242	1379	1247	1384	1250	1387	1254	1391	1257	1395	1260	1398

INFORMACE O PŘEDPLATNÉM TÝDENÍKU SVĚTLO NA ROK 2011

CENA ZA JEDEN VÝTISK SVĚTLA V ROCE 2011 BUDE 10 Kč

- Odběratelé, kteří již **odebírají 1-10 kusů** (včetně) Světla týdně, najdou všechny informace spolu s příloženou **složenkou** v tomto čísle Světla. Pokud patříte do této skupiny a složenkou uvnitř nenajdete, ozvěte se prosím na naši adresu uvedenou v bodě 4.
- Odběratelé, kteří již **odebírají 11 a více kusů** Světla týdně, budou dostávat **faktury** vždy začátkem měsíce, čtvrtletí, pololetí či roku, stejně **jako dostávali v tomto roce**. První faktura jim tedy přijde ve Světle č. 1/2011. Pokud chcete provést nějaké **změny v odběru** (počet kusů, adresa, termíny fakturace), prosíme, abyste je nahlásili nejpozději **do 7. prosince 2010 na adresu uvedenou v bodě 4**. Nezapomeňte uvést své odběratelské číslo z pravého rohu adresky.
- Odběratelé, kteří si kupují Světlo od hromadných distributorů (např. v kostele), mohou pokračovat v tomto odběru i nadále.
- Ti zájemci, kteří **ještě týdeník Světlo neodebírají** a chtěli by si jej předplatit na rok 2011 se zasláním na svou adresu, mohou si jej objednat na adrese:
Matice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1
tel./fax: 585 220 626, e-mail: periodika@maticecm.cz
Složenkou vložíme do první zásilky Světla.

VÝHODY PRO ODBĚRATELE SVĚTLA:

- při odběru **10-19 kusů** - 10% sleva z prodejní ceny
- při odběru **20-49 kusů** - 15% sleva z prodejní ceny
- při odběru **50-99 kusů** - 20% sleva z prodejní ceny
- při odběru **100 a více kusů** - 25% sleva z prodejní ceny

Na jaře a na podzim 2011 uveřejníme ve Světle nabídku knih, kde poskytneme našim odběratelům **15% slevu z prodejních cen našich titulů** a 10% slevu z prodejních cen některých vybraných knih z jiných nakladatelství.

Naše prodejna v Olomouci na Dolním náměstí 24 je otevřena každou sobotu v době od 8 do 12 hodin.

P. P.
147/2002
772 00 Olomouc 2

D + 1

Matice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24
771 11 Olomouc 1